

Rapport

Klacht

Verzoeker, tot eind 2004 lid van een jachtcombinatie, klaagt over vooringenomenheid van ambtenaren van het regionale politiekorps Gelderland-Midden bij jegens hem ingestelde opsporingsonderzoeken in 2005 en in 2006, waardoor zijn goede naam is geschaad.

Ook klaagt hij erover dat de politie pas op 24 april 2007 het besluit nam waarmee zij de rechterlijke beslissing van 19 juli 2006 uitvoerde. Daarbij klaagt hij over de toonzetting van dit besluit.

Verder klaagt hij over de duur van de behandeling van zijn klacht van 12 mei 2007 over deze toonzetting en over de houding van de politie, omdat de korpsbeheerder pas op 27 mei 2008 een beslissing nam, terwijl de klachtencommissie op 1 november 2007 advies had uitgebracht.

Verder klaagt verzoeker erover dat de korpsbeheerder het advies van de klachtencommissie om de klacht gedeeltelijk gegrond te verklaren niet heeft gevolgd, maar de klacht geheel ongegrond heeft verklaard.

Tot slot klaagt hij over belangenverstrengeling bij een ander lid van de jachtcombinatie, die tevens ambtenaar is van de Koninklijke Marechaussee, vanwege zijn strafrechtelijke onderzoek naar verzoeker.

Beoordeling

Algemeen

In deze zaak spelen verschillende procedures een rol. Hierna volgt voor de leesbaarheid een korte weergave van gebeurtenissen in deze zaak. Daarna volgt een weergave van het onderzoek van de Nationale ombudsman en vervolgens de beoordeling. In de Bijlage staat onder Bevindingen een uitgebreidere beschrijving van een aantal stukken.

Verzoeker vormde tot eind 2004 samen met drie anderen een jachtcombinatie. Hij jaagde toen ongeveer veertig jaar. In deze combinatie zaten ook B., ambtenaar van de Koninklijke Marechaussee (KMar), Be., en T., verzoekers neef. Ook was verzoeker tot medio 2005 als secretaris lid van het Bestuur van de fauna en wild beheer eenheid Zuidoost Veluwe (hierna WBE). T. is jachthouder en heeft het faunabeheer. T. kan als jachthouder en faunabeheerder bepalen wie met hem in de jachtcombinatie kan jagen. De heer Ma. is jachthouder en beheerder van het terrein naast dat van T. Deze twee velden hebben samen een gebruikerstoestemming voor het schieten van wild.

Verzoeker schoot op 8 september 2004 een damhert, met toestemming van de WBE.

Hij vertrok op 13 september 2004 voor een maand naar Suriname. Hij had het hert niet volgens de geldende afspraken afgemeld.

Deze afspraken zijn de volgende:

- de jager hecht een wildmerk (loodje) aan het hert;
- hij begraaft de ingewanden (ook wel ontweidseel, of geweide genaamd) op een afgesproken plaats;
- hij belt de roodwildcoördinator, Kl., zodat deze het hert kan controleren;
- hij licht ook de medejagers in;
- hij vult een afschotmeldingskaart in, met daarop de leeftijd van het hert en het wildmerknnummer, en zendt deze kaart meteen aan de WBE.

Verzoeker had pas op 16 december 2004 de afschotmeldingskaart ingezonden en hij had niemand ingelicht dat hij een hert had geschoten.

Inmiddels hadden B., Ma. en H. (een gastjager) een hert geschoten. Zij wisten niet dat verzoeker al een hert had geschoten. Daardoor was een hert teveel geschoten. Op 13 december 2004 was een extra toewijzing gegeven voor een hert, die op dat moment dus al bleek te zijn gebruikt.

Op 21 december 2004 zegde T. de samenwerking met verzoeker op, nadat T. dit een paar weken eerder met Be. had gedaan.

Verzoeker schreef op 8 januari 2005 aan het bestuur van de WBE dat hij was vergeten om de afschotmeldingskaart op te sturen. Hij gaf hiervoor als reden dat hij een week later naar Suriname was vertrokken en hij voor zijn vertrek nog erg veel zaken moest afhandelen.

Op 5 januari 2005 maakte B. samen met O.W., eveneens ambtenaar bij de KMar, proces-verbaal op over het hert dat verzoeker niet had gemeld.

Op 12 januari 2005 zond de fauna en wildbeheer eenheid Zuidoost Veluwe van de WBE aan de leden bericht dat het bestuur van mening was dat het niet melden van het damhert op een misverstand berustte en dat het zich beperkte tot een reprimande.

T. deed op 21 januari 2005 aangifte tegen verzoeker van verduistering en smaad. Betrokken ambtenaren V. en K. van de politie Gelderland-Midden startten een onderzoek. Het proces-verbaal was gesloten op 15 mei 2005. De officier van justitie te Arnhem sepondeerde deze zaak later wegens: "gering feit."

Op 22 februari 2005 gaf het bestuur van de WBE verzoeker een reprimande. Het bestuur vond verzoekers verzuim als bestuurslid van de WBE van de melding aan de grofwildcommissie dat hij een damhert had geschoten, ongebruikelijk en ongewenst. Het bestuur was echter van mening dat dit verzuim op een misverstand berustte en betrok hierbij verzoekers lange en onberispelijke staat van dienst als bestuurslid.

Op 31 maart 2005 richtte verzoeker zich tot het Openbaar Ministerie (OM) in Arnhem.

Hij berichtte dat hij van een aantal boeren had gehoord dat politieambtenaar K. bij hen langs was gegaan en daar het verhaal van T. had verdedigd en ook was opgekomen voor de jachtbelangen van T. en B. Hij vond het politieonderzoek niet onafhankelijk en dat zijn goede naam hiermee werd aangetast.

Op 4 juni 2005 legde verzoeker zijn functie als secretaris van de WBE neer.

Op 22 juli 2005 meldde de korpschef verzoeker zijn voornemen om verzoekers jachtakte in te trekken vanwege het op 8 september 2004 geschoten hert.

Verzoeker gaf hierop zijn zienswijze, waarin hij onder meer twee van de vier verwijten weerlegde en ook aangaf dat B. en Ma. beiden een hert hadden geschoten waarvoor geen vergunning was verleend.

Op 31 augustus 2005 trok de korpschef verzoekers jachtakte in.

Op 25 september 2005 diende verzoeker hiertegen een bezwaarschrift in.

Op 15 december 2005 verklaarde de korpschef dit bezwaar ongegrond.

In beroep vernietigde de rechter op 19 juli 2006 het besluit van de korpschef en droeg hem op een nieuw besluit te nemen.

De politie startte na een melding van B. op 19 oktober 2005, in maart 2006 een tweede strafrechtelijk onderzoek tegen verzoeker vanwege een hinde met een kalf dat hij op 24 december 2003 had geschoten. B. sloot zijn proces-verbaal op 3 mei 2006. De officier van justitie sepondeerde deze zaak op 18 december 2006 omdat het feit te oud was.

Op 19 maart 2007 diende verzoeker een klacht in bij de politie Gelderland-Midden, onder andere omdat nog geen nieuw besluit over zijn jachtakte was genomen. De politie zond deze brief ook door aan de Koninklijke Marechaussee, omdat zijn klacht ook het optreden van B. betrof.

Op 24 april 2007 en na aankondiging van een beroep tegen een fictieve weigering, nam de korpschef een nieuw besluit om de intrekking ongedaan te maken. In deze beslissing achtte de korpschef verzoeker nalatig en gaf hij hem een reprimande.

Verzoeker diende op 12 mei 2007 een klacht in over de toonzetting in deze brief. Hij vond dat de politie misbruik had gemaakt van haar macht door de jachtakte in te trekken. Hij wilde zijn goede naam gezuiverd zien.

Op 12 juli 2007 had verzoeker een klachtgesprek met twee klachtbehandelaars.

Op 25 juli 2007 voerden deze klachtbehandelaars een gesprek met twee betrokken politieambtenaren die T.'s aangifte hadden onderzocht.

Op 1 augustus 2007 berichtte de districtschef aan verzoeker dat hij er van uitging dat met het klachtgesprek de klacht voldoende aandacht had gekregen en dat hij de zaak als afgedaan beschouwde.

Verzoeker liet op 2 augustus 2007 weten dat hij het daar niet mee eens was.

Op 23 oktober 2007 vond een hoorzitting plaats bij de klachtencommissie.

Op 1 november 2007 gaf de klachtencommissie advies aan de korpsbeheerder. De klachtencommissie vond dat geen sprake was van misbruik van macht, maar wel van een zekere vooringenomenheid richting verzoeker, en dat de toonzetting van de brief van 24 april 2007 de indruk versterkte dat de politie zich een slecht verliezer toonde. De klachtencommissie achtte de klacht gedeeltelijk gegrond.

Op 27 mei 2008 gaf de korpsbeheerder een oordeel over de klacht. De korpsbeheerder nam het advies niet over en achtte de klacht geheel ongegrond.

Op 30 mei 2008 deelde verzoeker aan de korpsbeheerder mee dat hij het hier niet mee eens is.

De klachtbehandeling door de KMar verliep inmiddels als volgt:

Op 3 november 2005 diende verzoeker een klacht in bij de KMar over het optreden van B.

De politie had verzoekers klacht van 19 maart 2007 doorgezonden aan de KMar.

Op 18 juli 2007 vond een klachtgesprek plaats en daarna een telefonische toelichting.

Op 28 augustus 2007 zond de KMar de klachtrapportage aan de Commandant.

Op 15 november 2007 verklaarde de Commandant van de KMar de klacht ongegrond.

Op 19 november 2007 liet verzoeker de Commandant weten dat hij het hier niet mee eens was.

1. Het onderzoek door de Nationale ombudsman

Verzoeker wendde zich tijdens de klachtbehandeling door de politie en de KMar, op 27 maart 2007, tot de Nationale ombudsman. Daarop berichtte de Nationale ombudsman verzoeker op 6 april 2007 dat de korpsbeheerder zijn klacht van 19 maart 2007 nog niet had behandeld. Daarna verstreekte verzoeker op diverse tijdstippen nadere informatie waaronder een overzicht waarop het afschot van B. en Ma. als onjuist was aangemerkt.

Op 20 november 2007 liet hij de Nationale ombudsman weten dat hij de beslissing van de Commandant van de KMar van 15 november 2007 op zijn klacht had ontvangen. Hij was het niet eens met deze beslissing.

Op 12 januari 2008 liet hij weten dat op 27 juli 2007 de interne rapportage van de politie was afgerond en dat op 23 oktober 2007 een hoorzitting had plaatsgevonden bij de klachtencommissie. Hij vroeg de Nationale ombudsman om te interveniëren, omdat hij vond dat de behandeling van zijn klacht te lang duurde.

Vervolgens heeft een medewerkster van het Bureau Nationale ombudsman in januari, februari en maart 2008 contact opgenomen met de korpsbeheerder. Op 14 februari 2008 werd namens de korpsbeheerder telefonisch meegedeeld dat de hoorzitting bij de onafhankelijke klachtencommissie moest worden overgedaan. Op 3 maart 2008 werd bericht dat de zitting niet zou worden overgedaan en dat de korpsbeheerder een beslissing op de klacht zou nemen.

Het verzoekschrift van 12 augustus 2008

Op 12 augustus 2008 richtte verzoeker zich met zijn klacht tot de Nationale ombudsman.

Verzoeker gaf in zijn brief van 12 augustus 2008 aan dat de politie zich aantoonbaar voor het karretje van T. en B. had laten spannen. B. is in zijn functie nauw verbonden met het Bureau Bijzondere Wetten van de politie Gelderland-Midden.

Een correcte gang van zaken zou volgens hem zijn geweest dat na de klacht van T. de politie de zaak naar behoren zou hebben onderzocht. Het OM zou dan het proces-verbaal van de politie beoordelen en na het sepot zou de eventueel ingenomen jachtakte worden teruggegeven. In dit geval was het heel anders gelopen.

Hij wilde onderzocht zien waarom dat zo was en welke invloeden er hadden gespeeld. Door de verwevenheid van de personen in deze zaak, zoals T., B. de ambtenaren van het Bureau Bijzondere Wetten van de politie en de officier van justitie kon men zich achter elkaar verschuilen.

De argumenten van de politie konden met behulp van twee documenten uit het politiedossier naar het rijk der fabelen worden verwezen. In de twee strafzaken speelde een proces-verbaal van de Koninklijke Marechaussee, waarbij B. was betrokken, een rol.

Hij klaagde er ook over dat hij ongelijk was behandeld. Ma en B. hadden een hert geschoten waarvoor hun geen vergunning was verleend. De politie had daar naar geen strafrechtelijk onderzoek ingesteld, en had dit afgedaan als een "foutje". Hij vond dat onrechtmatig, hoewel begrijpelijk omdat de verwevenheid en de belangenverstrengeling van de betrokken instantie groot was. Daar was in het klachtencircuit stelselmatig aan voorbijgegaan.

Verzoeker klaagde tot slot ook over pesterij door de politie. Dit kwam volgens hem tot uiting in de rancuneuze opstelling nadat voor de rechter ging blijken dat de jachtakte onterecht was ingenomen. Hij beschouwde dit als machtsmisbruik, onder andere ook door de lange tijd om een nieuw besluit te nemen over de jachtakte.

Verzoeker lichtte op verzoek van medewerkers van het Bureau Nationale ombudsman tweemaal zijn klacht toe in een gesprek, te weten op 15 mei 2008 en op 18 maart 2009.

Verzoeker zond diverse malen (desgevraagd) nadere informatie, waaronder op 15 juli 2009 over de tweede strafzaak. Hij gaf hierin het volgende aan:

De grofwildcommissie wilde aan veld 717 (de jachtcombinatie van T.) twee hinds en twee kalveren toewijzen. T. had daartegen bezwaar gemaakt, omdat het moeilijk was aan deze afschotverplichting te voldoen. Op zijn voorstel werd een hinde en een kalf opgenomen in de reserve. Toen hij in oktober 2003 terugkwam uit Suriname had hij gezien dat aan het afschot van kaalwild al was voldaan. Daarom had hij aan Kl. een mail gestuurd om de hinde en het kalf uit de reserve weer toe te wijzen. Uiteindelijk was dit in december pas gebeurd. Kl. had hem hierover gebeld. Toevallig was hij direct een familiegroep tegengekomen en had hij een hinde met kalf geschoten. Er waren nog twee vrije loodjes ter beschikking die hij had gebruikt. Hij had de zaak volgens de regels afgedaan. Er was een kalf omgekomen in een afrastering. Dit was administratief aan het veld toegevoegd, maar dit beïnvloedde de toewijzing niet.

Verzoeker zond bij zijn brief e-mail correspondentie mee van oktober 2003 waarin over het terugschuiven van wild uit de reserve wordt gesproken en ook een overzicht van de WBE over roodwild, overzicht tot met december 2003, waarin staat dat 1 hinde of smaldier en 1 kalf vanuit de reserve is toebedeeld aan veld 717.

2. De hoorzitting van 29 oktober 2009

Op 29 oktober 2009 vond te Arnhem een hoorzitting plaats onder leiding van de substituut-ombudsman. Een medewerkster van het Bureau Nationale ombudsman was aanwezig en maakte het verslag. Aanwezig waren verzoeker; de betrokken politieambtenaren V. en K.; de contactambtenaar van de korpschef, mevrouw M.; de contactambtenaar van de korpsbeheerder, mevrouw K.; twee politieambtenaren als deskundigen op het gebied van het verlenen en intrekken van jachtaktes, de heren Ho. en

R. Van de Koninklijke Marechaussee waren aanwezig: betrokken ambtenaar B., klachtencoördinator van de Koninklijke Marechaussee, de heer W. en contactambtenaar van het Ministerie van Defensie, mevrouw Wi.

Hieronder volgt een verkorte weergave van hetgeen op de hoorzitting is besproken.

Tijdens de hoorzitting kwamen als onderwerpen ter sprake:

1. De afspraken over de controle op het afschot binnen de WBE

Een geschoten hert wordt geregistreerd. Het wildmerknnummer wordt aan het geschoten dier bevestigd. De jager meldt dat aan de WBE. De WBE kan (als de coördinator dit nodig acht) dan komen kijken. De afschotkaart wordt ingevuld en opgestuurd naar de VVV. De VVV stuurt maandelijks een lijst van het gepleegde afschot naar de provincie. De nummers worden op de lijst vermeld. Als een hert niet wordt afgemeld is dat niet volgens de regels. De rol van de WBE is om onregelmatigheden zelf af te doen of anders aangifte te doen bij de politie. De WBE kan intern maatregelen nemen. Binnen de WBE zijn jachtopzichters actief, buitengewone opsporingsambtenaren (boa's), die hiermee bezig zijn. Betrokken ambtenaar B. heeft zowel algemene als bijzondere opsporingsbevoegdheid en viel als boa onder de WBE. B. is milieucoördinator op het militaire oefenterrein.

2. De eerste strafzaak

Verzoeker verklaarde dat hij het geweide had begraven op een plek waar predatoren het wel kunnen opgraven. Dit was een met de terreinbeheerder afgesproken plaats. Ook had hij een wildmerk aangebracht, maar hij was vergeten om de kaart op te sturen.

B. verklaarde dat zijn jachthond het geweide had gevonden op 100 meter van de afgesproken plaats om het geweide in te begraven. Het leek op stroperij omdat het geweide heimelijk was begraven en de mede-combinanten niets wisten van een geschoten hert. Een geschoten hert moet gemeld worden aan alle mede-combinanten. Er was geen wildmerk gebruikt voor dat hert.

K. verklaarde dat de parketsecretaris van het parket in Arnhem had besloten dat er een telastelegging gemaakt moest worden. Daarna had hij het proces-verbaal aan het parket ingezonden. Later had de officier van justitie de zaak geseponneerd.

3. De afdoening van de WBE

B. verklaarde dat in de brief van de WBE 12 januari 2005 stond dat alle partijen waren gehoord, maar hij had dat geweigerd in verband met zijn functie.

K. verklaarde dat hij de voorzitter van de WBE had afgeraden om aan de leden aan te geven dat sprake was van een misverstand omdat deze geen goed beeld had van de

zaak.

4. Het loodje van het hert van een gastjager H.

Dit was verkeerd in het proces-verbaal vermeld, dat moest volgens K. zijn DA 983.

Het hert was zonder wildmerknnummer getransporteerd. Verzoeker zou later een nummer uit de voorraad halen en het nummer op de kaart invullen. Hij was dat vergeten en heeft aan het eind van de maand de afschotkaart zonder nummer opgestuurd aan de VVV.

5. De intrekking van de jachtakte en de strafzaak

M. verklaarde dat de procedure tot intrekking van de jachtakte was ingezet voordat de sepotbeslissing was genomen. Het beoordelingskader voor intrekking van de jachtakte is een ander kader dan voor een strafzaak. Voor het intrekken van een jachtakte was een strafrechtelijke veroordeling niet nodig, dat kan ook een melding zijn of bijvoorbeeld meermalen te snel rijden. Er is sinds 2005 een nieuwe, strengere, richtlijn.

K. verklaarde dat hij niet betrokken was geweest bij het intrekken van de jachtakte.

6. De herten van B. en Ma.

K. verklaarde dat het schieten van een hert met de verkeerde leeftijd geen grond is voor intrekking van de jachtakte. Bij de inschatting van de leeftijd van een hert wordt in ongeveer 10 procent van de gevallen een fout gemaakt. Dat leidde niet tot het opmaken van een proces-verbaal.

Verzoeker verklaarde dat het voor de leeftijdspiramide van belang is dat herten de juiste leeftijd hebben, omdat dit doorwerkt in de hertenpopulatie.

B. verklaarde dat hij van mening was en bleef dat zijn hert drie jaar was. De WBE meende dat het vier jaar was. Dat kon alleen worden vastgesteld door de tanden te keuren en dat was niet gebeurd. In de afschotvergunningen zijn foutpercentages verdisconteerd, en ook de omstandigheid dat herten worden aangereden.

7. De aangifte van smaad

Verzoeker verklaarde dat met de brief van de boeren aan T. het beheer aan B. en T. was opgezegd. De toonzetting van die brief gaf de realiteit aan. De situatie was ontstaan dat voor de boeren vertrouwde mensen waren uitgerangeerd. Vervolgens had T. ze allemaal gebeld en onder druk gezet. Daar heeft de politie geen onderzoek naar gedaan.

K verklaarde dat hij wel bij twee van de ondertekenaars was geweest en hen had gevraagd hoe dat was gegaan.

8. De tweede strafzaak

B. verklaarde dat hij was benaderd door Br., die zich vaak in het bos bevond. Br. had hem spontaan het verhaal over de hinde en het kalf verteld. Br. had ruzie gehad met

verzoeker. Zijn verhaal zou rancuneus kunnen zijn. Hij wist niet hoe Br. van de zaak wist en waarom hij hem dat vertelde.

Verzoeker verklaarde dat hij Br. had gesproken en dat Br. dit had ontkend. Volgens Br. had hij het daar met B. absoluut niet over gehad.

K. verklaarde dat Br. het verhaal van B. had bevestigd. Het niet hebben van een vergunning voor die herten was voldoende voor strafrechtelijke vervolging. Hij had zich verbaasd over de sepotgrond: "gering feit".

9. De nieuwe beslissing op bezwaar

M. verklaarde dat zij na de beslissing van de rechter wist dat de tweede strafzaak liep. Als de jachtakte meteen was teruggegeven zou de akte mogelijk op grond van de tweede strafzaak weer moeten worden ingetrokken. De zaak was wegens vertrek van de betreffende ambtenaar overgedragen aan de stafjurist van het korps Gelderland-Zuid. Daarna moest een nieuwe medewerker worden ingewerkt en dat liep niet heel soepel. De behandeling van deze zaak verdiende geen schoonheidsprijs om juridische en organisatorische redenen. De toon van deze beslissing was strikt. De stafjurist had deze beslissing opgesteld, niet V. of K of de afdeling Milieu of Bijzondere Wetten. De intrekking van de jachtakte geldt voor het lopende seizoen en het jaar daarop (en daarmee tot ongeveer april 2007).

10. De beslissing van de korpsbeheerder op de klacht van 27 mei 2008

Ko. verklaarde dat de lange duur tussen het advies van de klachtencommissie en de beslissing van de korpsbeheerder onder andere was veroorzaakt omdat de korpsbeheerder het advies niet wilde overnemen. Het had veel te lang geduurd voordat de korpsbeheerder de beslissing had genomen.

M. verklaarde dat tijdens de hoorzitting van de klachtencommissie was ingegaan op de bestuursrechtelijke procedure. Het advies van de commissie had geen betrekking op de oorspronkelijke klacht. Er was om een tweede hoorzitting verzocht.

V. en K. verklaarden dat hun verhaal onvoldoende tot zijn recht was gekomen. De Commissie had geen kennis van het strafdossier. V. had zich daar ook vernederd gevoeld.

11. De combinatie jagen en opsporingsambtenaar

B verklaarde dat hij het eerste onderzoek samen met een collega, O.W., had gedaan. Hij had T. en Ma. gevraagd wat zij wisten.

W. verklaarde dat B. zijn jaagactiviteiten had opgegeven als nevenwerkzaamheden. Dat is naar de staf van de KMar gezonden ter toetsing. Die toetsing heeft niet plaatsgevonden. B. had aan zijn meldplicht voldaan. Er zijn geen vergelijkbare gevallen. Deze combinatie is uniek. B. had zijn proces-verbaal overgedragen aan de politie, juist om belangenverstrengeling te voorkomen.

3. Reacties op het verslag van bevindingen

De reactie van verzoeker gaf aanleiding op een aantal punten het verslag van bevindingen te wijzigen.

Verzoeker gaf ook aan dat hij vond dat sprake was van een ongelijke behandeling omdat de korpsbeheerder bij de behandeling van zijn klacht overleg had gehad met de korpschef over de conclusies van de onafhankelijke klachtencommissie en zij de korpschef een voorkeurspositie had toebedeeld.

Over het eerste strafrechtelijke onderzoek gaf verzoeker aan dat B. meteen wist dat het geweide van verzoeker was, omdat stropers het geweide niet begraven.

Over het tweede strafrechtelijke onderzoek deelde verzoeker mee dat hij voorheen geen inzage in de processen-verhaal had gehad. Hij had zeker niet tegen T. gezegd dat hij er slecht van had geslapen dat hij een hinde en een kalf had geschoten. Hij had wel tegen T. gezegd dat hij er slecht van had geslapen dat hij het damhert niet op tijd had afgemeld. Hij had ook zeker niet tegen T. gezegd dat de dieren gestroopt waren. Hij had al eerder zijn e-mail over het terugschuiven van wild uit de reserve aan de politie gegeven, maar de politie had hier niets mee gedaan.

De Minister van Defensie bleef bij de reactie van de Commandant der Koninklijke Marechaussee op de klacht van 27 november 2007.

Verder gaf de betrokken ambtenaar B. aan dat hij niet de terreinbeheerder van de schietbaan Arnhemse heide had bedreigd. B. had gezien dat verzoeker bij de beheerder koffie had gedronken en dat drie potjes honing op tafel stonden. Verzoeker was imker op dit terrein. B. had daarop de beheerder op de hoogte gesteld dat aan verzoeker het jachtrecht was ontzegd en dat het niet bevorderlijk zou zijn gezien de situatie als hij als rijksambtenaar giften aannam, omdat hij daarmee chantabel was. B. had naar aanleiding van dit verslag van bevindingen contact opgenomen met de beheerder. Deze had zich niet bedreigd gevoeld, en had het welgemeende advies gecommuniceerd met verzoeker, aldus B.

II. Beoordeling

Algemeen

Verzoeker is een zeer ervaren en gerespecteerd jager. Hij jaagde ongeveer veertig jaar met drie anderen in een jachtcombinatie. Hij was ook secretaris van het bestuur van de Wildbeheerseenheid Veluwe (WBE), en voerde de administratie van de geschoten herten. Jagers moeten een geschoten hert via een kaartje melden aan de WBE.

In december 2004 zette de jachthouder, de heer T., verzoeker uit deze jachtcombinatie. Dit betekende dat verzoeker niet meer kon jagen. De reden daarvan was dat verzoeker op 8 september 2004 een hert had geschoten en dit pas op 16 december 2004 had gemeld en toen ook het kaartje had opgestuurd aan de WBE.

De gang van zaken vanuit het perspectief van de politie

1. De afdeling milieu van de politie heeft onder meer tot taak stroperij tegen te gaan. De politie verdacht verzoeker van stroperij, omdat hij tegen niemand had gezegd dat hij het hert had geschoten. Dit is zeer ongebruikelijk, en tegen de afspraken met de medejagers. Het is van belang om elkaar op de hoogte te houden als een hert is geschoten, omdat de jachtcombinatie een bepaald aantal herten mag schieten in een bepaalde periode. Dit voorkomt dat een hert teveel wordt geschoten, zoals hier het gevolg was geweest.

2. Betrokken ambtenaar B. is lid van de jachtcombinatie waar verzoeker ook lid van was, en ook opsporingsambtenaar van de Koninklijke Marechaussee. Zijn jachthond had de ingewanden van een hert gevonden die verzoeker een paar dagen eerder had begraven. B. wist niet dat verzoeker degene was die dit hert had geschoten. B. maakte op 5 januari 2005 proces-verbaal op.

3. De WBE vond dat sprake was van een misverstand en gaf verzoeker een reprimande. Daarna deed de jachthouder, T., aangifte van diefstal van wild.

Politieambtenaren V. en K. stelden naar aanleiding van deze aangifte van T. in april 2005 een strafrechtelijk onderzoek in. Zij vonden het heel vreemd dat verzoeker tegen niemand had gezegd dat hij een hert had geschoten, omdat een jager dit altijd meldt aan zijn medejagers. De officier van justitie seponeerde deze strafzaak wegens: "gering feit".

4. In dezelfde periode startte de politie een bestuursrechtelijke procedure om verzoekers jachtakte in te trekken. De korpschef trok op 31 augustus 2005 verzoekers jachtakte in. Hij gebruikte hiervoor vier argumenten. Verzoeker ging hier tegen in bezwaar en later in beroep. De bestuursrechter vond op 19 juli 2006 dat twee van de vier argumenten waren vervallen. Hij oordeelde dat verzoeker wel nalatig was geweest om te doen wat een goed jager betaamde, maar dat de korpschef niet duidelijk had gemaakt waarom in dit geval niet met een waarschuwing kon worden volstaan. Hij oordeelde dat de korpschef een nieuwe beslissing moest nemen.

5. Inmiddels had de politie in oktober 2005 een nieuwe aanwijzing gekregen dat verzoeker niet zou hebben gehandeld zoals het hoorde, omdat hij een hinde en een kalf had geschoten, terwijl het maximum aantal al was bereikt, zodat verzoeker hier geen toestemming voor had. In juni en juli 2006 hoorden V. en K. getuigen. De officier van justitie seponeerde de zaak in december 2006 wegens: "oud feit."

De politie vond het jammer dat deze twee zaken waren geseponneerd, en had het idee dat het parket onvoldoende belangstelling had voor zaken die te maken hadden met stroperij.

6. Op 24 april 2007 nam de korpschef een nieuwe beslissing op bezwaar en gaf hij de jachtakte aan verzoeker terug. Hij gaf verzoeker een reprimande omdat hij hem nalatig vond te handelen als een goed jager.

7. Over de toon in deze brief en over de reden van de strafzaken diende verzoeker een klacht in. De politie onderzocht de klacht eerst intern en voerde hierover ook gesprekken met verzoeker. Vervolgens onderzocht de klachtencommissie de klacht. De politie, waaronder de betrokken politieambtenaren V. en K. waren absoluut niet tevreden over de manier waarop de klachtencommissie de klacht had behandeld. De klachtencommissie vond dat de politie zich een slecht verliezer toonde, maar de klachtencommissie had zich alleen gericht op de bestuursrechtelijke kant, waar V. en K. niets mee te maken hadden gehad. Zij hadden alleen het strafrechtelijke onderzoek gedaan. De politie was er van overtuigd dat verzoeker onjuist had gehandeld en vond dat de rechter en de klachtencommissie onvoldoende inzicht hadden in deze materie.

De gang van zaken vanuit het perspectief van verzoeker

1. Verzoeker vond dat zijn goede naam als jager in de jachtwereld was aangetast. De politie had deze zaak enorm opgeblazen. Hij was alleen vergeten om een kaartje in te sturen. Dit was een administratieve kwestie, die de WBE zelf had afgedaan. De WBE had hem een reprimande gegeven, omdat sprake was van een misverstand.

2. Verzoeker gaf als reden dat hij het kaartje niet had ingezonden, dat hij het erg druk had gehad. Precies een week nadat hij het hert had geschoten, vertrok hij voor een maand naar Suriname. Bovendien was precies 10 jaar eerder zijn vrouw vermoord. Hij was hier weer aan herinnerd omdat de moeder van Ma., lid van de combinatie, was overleden. Daarom was hij het hert vergeten.

3. Hij was het slachtoffer geworden van irritaties binnen de jachtcombinatie, gebaseerd op jaloezie. T. en B. hadden samen hun netwerk tegen hem opgezet. Daarvoor hadden zij de politie, V. en K., gebruikt.

4. T. had hem uit de jachtcombinatie gezet, zodat hij niet meer kon jagen. Daarna had de politie ten onrechte een strafzaak gestart, voor iets dat hij zag als een administratieve kwestie. Bovendien had de korpschef zijn jachtakte ingetrokken.

5. In deze laatste procedure had hij aangegeven dat B. en een andere jager ieder een hert van de verkeerde leeftijd hadden geschoten, waarvoor helemaal geen vergunning was verleend. Daar had de korpschef niet op gereageerd. Ook had hij aangetoond dat hij wel een loodje aan het hert had gehecht. De politie had zich vergist: aan het hert van gastjager H. was geen loodje gehecht. Daardoor had medejager Ma. gedacht dat verzoekers hert geen loodje had gehad, omdat Ma. niet wist dat het hert van H. geen loodje had gekregen.

6. Bovendien had de rechter hem, in elk geval gedeeltelijk in het gelijk gesteld. De rechter vond ook dat een waarschuwing voldoende was geweest, en had het besluit vernietigd. Daarna was de politie in 2006 een tweede strafzaak gestart over een zaak uit december 2003. Deze zaak was er met de haren bijgesleept en was totaal niet belangrijk. B. had hier de hand in gehad. Verzoeker mocht nog twee herten, een hinde met een kalf schieten, en was toevallig meteen deze dieren tegengekomen en had deze herten geschoten. Na de uitspraak van de rechter van 19 juli 2006 kreeg hij zijn jachtakte pas op 24 april 2007 terug met een bijzonder zure brief. Hij vond dit pesterij en niet integer.

7. De klachtencommissie vond dat de politie zich ook verongelijkt en een slecht verliezer had getoond en gaf hem gedeeltelijk gelijk. Vervolgens duurde het erg lang voordat de korpsbeheerder een beslissing nam, en kreeg hij geheel ongelijk van de korpsbeheerder.

Dit leidde tot vijf klachten van verzoeker bij de Nationale ombudsman.

Toetsing aan de behoorlijkheidscriteria

1. Vooringenomenheid bij de strafrechtelijke onderzoeken

1. Verzoeker klaagt erover dat politieambtenaren V. en K. de twee strafrechtelijke onderzoeken in 2005 en in 2006 op vooringenomen manier hebben gevoerd. Door deze onderzoeken is zijn goede naam geschonden.

2. Hierna wordt eerst ingegaan op het eerste strafrechtelijke onderzoek in 2005. Dit heeft betrekking op het hert dat verzoeker op 8 september 2004 heeft geschoten.

A. Het eerste strafrechtelijke onderzoek

3. Verzoeker voert hiertoe aan dat hij vergeten was het hert af te melden, en dat de WBE dit soort zaken zelf behoort te kunnen afdoen. Het niet inzenden van een kaartje is een administratieve kwestie, zodat een strafzaak niet aan de orde is. Naar zijn mening hebben V. en K. zich door T. laten gebruiken. Het onderzoek was niet onafhankelijk en niet gebaseerd op reële feiten. Ook hebben V. en K. voetstoots aangenomen dat hij loog over het loodje aan het hert. Hij had er wel een loodje aangehecht, maar T. had tegen B. gezegd dat dit niet zo was en B. had dit bevestigd. Zij hadden B. geloofd omdat hij een beëdigd ambtenaar was. Volgens verzoeker kenden V., K. en B. elkaar en werkten zij samen.

4. Het verbod van vooringenomenheid houdt in dat overheidsinstanties zich actief opstellen om iedere vorm van een vooropgezette mening of de schijn van partijdigheid te vermijden. Dit brengt mee dat de politie op objectieve manier strafrechtelijk onderzoek moet doen en niet de verdachte de indruk mag geven dat zij hem bij voorbaat als schuldig aanmerkt.

5. Dit betekent dat de politie op objectieve manier bewijsmateriaal zowel ten nadele als ten voordele van de verdachte moet verzamelen en dit ook op zijn waarde beoordelen. Het verwijt van verzoeker dat een strafzaak overbodig en ongewenst was, omdat de WBE de zaak al had afgedaan als een misverstand, betekent niet dat de politieambtenaren die de aangifte opnemen zonder meer partijdig zijn als zij een strafrechtelijk onderzoek starten.

6. In deze zaak valt allereerst op het verschil in opvatting tussen de WBE (en later de rechter) en de politie over het feit dat verzoeker niet had gezegd dat hij een hert had geschoten; en ook dat B. en T. aan de WBE geen informatie hebben verschaft, maar naar de politie zijn gegaan.

7. Verzoeker ziet het niet afmelden als een administratieve kwestie, die niet heel belangrijk is. De WBE heeft verzoekers handelen beschouwd als misverstand en heeft geen aangifte gedaan bij de politie.

Hier staat rechtstreeks tegenover dat de medejagers en ook politieambtenaren helemaal niet begrijpen dat verzoeker niet meteen aan iedereen in zijn omgeving heeft verteld dat hij een hert heeft geschoten. Dit gedrag is zo afwijkend in de jachtwereld dat verzoekers omgeving (medejagers en de politie) hierdoor was geschokt. Dit heeft wantrouwen gewekt jegens verzoeker, en heeft geleid tot de verdenking van stroperij. Dit is de achtergrond geweest van de strafzaak. De verklaringen die verzoeker achteraf heeft gegeven voor zijn zwijgen overtuigden hen absoluut niet.

8. B. noemt hierover nog een belangrijk detail:

Hij heeft samen met medejager Be. op 10 september 2004 de ingewanden van een hert ontdekt, dat naast de afgesproken plek was begraven. B. weet niet dat het van verzoeker is en zegt hierover niets tegen verzoeker. Verzoeker spreekt B. op 12 september 2004 wel over een huls die hij heeft gevonden, maar zegt niet dat hij een hert heeft geschoten.

9. T. en B. hebben de WBE bewust geen informatie gegeven. B. heeft verklaard dat hij niets wilde zeggen vanwege zijn functie. B. had echter moeten zeggen dat hij weliswaar anders over de zaak dacht en daarvoor ook aanwijzingen had, maar omdat hij opsporingsambtenaar was (wat de WBE ook wist) niets mocht zeggen. Mogelijk hebben zij gedacht dat de WBE de zaak als een misverstand heeft opgevat omdat verzoeker deel uitmaakte van het bestuur, maar verzoeker heeft ontkend dat hij bij de beslissing van het bestuur betrokken is geweest. Zowel B. als T. hechten geen waarde aan de beslissing van de WBE en T. doet daarna pas aangifte.

10. Het is begrijpelijk dat deze manier van aangifte doen bij verzoeker verkeerd is gevallen, en dat hij vindt dat de politie zich door T. en B. laat gebruiken.

11. Wat ook opvalt is dat in het proces-verbaal de lezingen tegenover elkaar staan of verzoeker nu wel of niet een loodje aan het hert heeft gehecht. In ieder geval was er een hert zonder loodje. Aannemelijk is dat dit het hert van de gastjager is geweest. Daar zou verzoeker later een loodje aan hechten. De bestuursrechter is er in de uitspraak van 19 juli 2006 van uitgegaan dat aan verzoekers hert wel een loodje was gehecht en dat de plaats waar de ingewanden waren begraven niet onjuist was. In het proces-verbaal bevindt zich een kopie van het afmeldingskaartje, waar een nummer opstaat, en dit is niet van de later gegeven extra toewijzing.

12. De opvolgende jager, Ma., maakte uit de volgorde van de loodjes op dat er nog een hert mocht worden geschoten, en deed dit vervolgens ook. Dit was inmiddels niet meer het geval, maar omdat niemand van verzoekers hert wist, werd deze fout gemaakt: er werd een hert teveel geschoten. Dit werd opgelost met een extra toewijzing die was verleend en dus meteen gebruikt.

13. Politieambtenaren V. en K. hebben de aangever, T., gehoord, getuigen (de mede-jachtcombinanten, waaronder B.) en de verdachte, verzoeker. Ook hebben zij gekeken naar de achtergrond, te weten de kaartjes waarmee een geschoten hert moet worden afgemeld. Hieruit blijkt niet dat zij vooringenomen het onderzoek zouden hebben gevoerd, of aanwijzingen van verzoeker hebben genegeerd dan wel anderszins onzorgvuldig of te weinig onderzoek zouden hebben gedaan. Wel blijkt uit hun persoonlijke opmerkingen in het dossier dat zij niet begrijpen waarom verzoeker tegen niemand iets heeft gezegd van zijn geschoten hert en dat zij verzoeker duidelijk ervan verdenken onjuist te hebben gehandeld.

14. Deze verdenking was gebaseerd op het volgende: verzoeker had het hert niet meteen telefonisch afgemeld (de belangrijkste reden), hij had de ingewanden op een verkeerde (heimelijke) plaats begraven, hij had geen loodje aan het hert gehecht en hij had geen afschotkaartje ingezonden. Het is begrijpelijk dat de politie op basis van deze feiten denkt dat verzoeker dit hert bewust niet heeft gemeld en als extra hert voor zichzelf heeft gehouden.

15. Het enkele feit dat B. en in ieder geval K., (als coördinator van boa's) elkaar goed kennen wil niet zeggen dat hiermee het onderzoek niet juist was. Zowel de politie als verzoeker vinden het erg jammer dat de officier van justitie de strafzaak heeft geseponneerd wegens "gering feit". Ieder had graag gewild dat de rechter zich hierover had uitgesproken.

16. Hoewel er vraagtekens kunnen worden gezet bij de aanloop van deze zaak, is niet gebleken dat het strafrechtelijke onderzoek niet objectief is geweest.

B. Het tweede strafrechtelijke onderzoek

17. Volgens verzoeker was dit onderzoek gestart toen bleek dat de rechter vond dat het intrekken van de jachtakte niet had moeten plaatsvinden. Dit betreft de samenloop van de strafrechtelijke en de bestuursrechtelijke procedure.

De bestuursrechtelijke procedure wordt hierna besproken onder 2.

18. Ook bij dit strafrechtelijke onderzoek is het begrijpelijk dat het bij verzoeker verkeerd is gevallen en wantrouwen bij hem heeft gewekt. Dit is veroorzaakt door een aantal omstandigheden die volgens de korpschef toeval zijn en volgens verzoeker niet.

18.1. De aanloop van het onderzoek:

B. verklaarde dat een getuige Br. op 22 augustus 2005 tegen B. had gezegd dat hij had gezien dat verzoeker eind december 2003 een hinde met een kalf had geschoten. B. deed eerst eigen onderzoek en zond zijn bevindingen aan de politie op 19 oktober 2005.

V. en K. starten op 15 maart 2006 hun onderzoek door eerst T. te horen. Daarna ligt het onderzoek enige tijd stil en horen zij op 28 juni 2006 de volgende getuigen en ook Br. In deze verklaring van Br. staat niets vermeld over zijn ontmoeting met B. Volgens verzoeker heeft Br. ontkend dat hij iets over een hinde en een kalf heeft gezegd aan B. Hoe dit ook zij, naar aanleiding van het proces-verbaal van B. is dit tweede onderzoek jegens verzoeker gestart. Daarbij heeft Br. wel tegen de politie verklaard dat hij had gezien dat verzoeker een kalf had geschoten.

18.2. De samenloop met de bestuursrechtelijke procedure

De bestuursrechter deed op 19 juli 2006 uitspraak. V. en K. hoorden verzoeker in augustus 2006 en de roodwildcoördinator in oktober 2006, een jaar na het onderzoek van B.

Toeval of niet, samenloop met de rechterlijke uitspraak was hier zeker. Feit is dat het onderzoek pas werd doorgezet na de rechterlijke uitspraak. Dit wil overigens niet zeggen dat dit onjuist was. Zeker omdat V. en K. nu wisten dat verzoeker een keer eerder had gehandeld in strijd met de afspraken hadden zij wel reden om de zaak goed uit te zoeken.

18.3. de aard van de verdenking

Verzoeker zou een hinde met een kalf hebben geschoten, terwijl dit eigenlijk teveel was. Er was maar toestemming verleend voor één hinde met een kalf en die waren al geschoten. Verzoeker kon als secretaris van de WBE regelen dat hij een extra toestemming kreeg, en die had hij meteen gebruikt, nog voordat iemand dat wist.

Uit het proces-verbaal blijkt dat verzoeker zelf spreekt over een extra toewijzing, en dat deze niet is verleend, zodat hij zichzelf hiermee verdacht maakt, maar ook dat hij de

reguliere nummers had gebruikt waarvoor de toestemming was verleend. Bovendien had het eerder geschoten kalf blijkbaar een ander nummer moeten hebben. Uit de toegezonden stukken wordt niet duidelijk waarom verzoekers handelen onjuist zou zijn.

18.4. lange duur van onderzoek na het gepleegde feit

De politie heeft het proces-verbaal van B. ontvangen in oktober 2005. Pas in maart 2006 wordt de eerste actie ondernomen door T. te horen, in de zomer van 2006 wordt verdere actie ondernomen en uiteindelijk in oktober 2006 wordt Kl. gehoord, terwijl de herten in december 2003 waren geschoten. Hieruit wordt afgeleid dat dit onderzoek geen prioriteit had. De officier van justitie seponerde de zaak in december 2006 wegens: "oud feit"

18.5. het tweede strafrechtelijke onderzoek zelf

V. en K. hebben de betrokkenen gehoord. Wellicht hadden zij meer onderzoek moeten doen en daarbij de gehele administratie van de WBE moeten doornemen om er achter te komen wanneer welke toestemming (dan wel extra toestemming) voor de herten was verleend. Ook had dit onderzoek beter eerder gedaan kunnen worden, de herten waren immers al in december 2003 geschoten. De sepotgrond wekt dan ook geen verbazing.

Hoewel deze opmerkingen over het onderzoek te maken zijn heeft de Nationale ombudsman niet kunnen vaststellen dat het strafrechtelijk onderzoek niet objectief is geweest.

De onderzochte gedraging is op deze punten behoorlijk.

2. De nieuwe beslissing op bezwaar van 24 april 2007

1. Verzoeker klaagt erover dat de politie pas op 24 april 2007 het besluit nam waarmee zij de rechterlijke beslissing van 19 juli 2006 uitvoerde. Daarbij klaagt hij over de toonzetting van dit besluit.

2. Het verbod van vooringenomenheid houdt in dat overheidsinstanties zich actief opstellen om iedere vorm van een vooropgezette mening of de schijn van partijdigheid te vermijden. Dit brengt mee dat een overheidsinstantie een besluit neemt binnen een redelijke termijn (tenzij er een goede reden voor is om dit niet te doen) en dit besluit neutraal en zakelijk is.

3. Uit het onderzoek van de Nationale ombudsman is gebleken van gedrevenheid bij de politie om stroperij tegen te gaan.

Dit komt onder meer tot uiting in het innemen van een jachtakte als een jager zich niet heeft gedragen zoals een goed jager betaamt. Hiervoor is al voldoende reden als een jager zich (een aantal malen) niet houdt aan bijvoorbeeld verkeersregels. De redenering hier achter is dat iemand die zich niet houdt aan rechtsregels waaraan burgers zich moeten

houden, niet over een vuurwapen dient te beschikken. Het is dan ook niet nodig dat een jager strafrechtelijk is veroordeeld om hem zijn jachtakte te ontnemen.

4. In dit geval is de eerste strafzaak tegen verzoeker geseponeerd. Onbekend is wanneer. Het is echter aannemelijk dat inmiddels de bestuursrechtelijke procedure tegen verzoeker was gestart. De laatste getuige wordt immers gehoord op 21 april 2005 en de korpschef zendt op 22 juli 2005 aan verzoeker zijn voornemen om de jachtakte in te trekken.

5. De bestuursrechtelijke procedure loopt naast een strafrechtelijke procedure. Op zich kan dat. Het is echter wel begrijpelijk dat verzoeker dit teveel van het goede vindt dat hij uit de jachtcombinatie was gezet, strafrechtelijk wordt vervolgd en dat ook zijn jachtakte wordt ingetrokken.

6. Verzoeker voelt zich in deze laatste procedure bovendien niet gehoord, omdat de korpschef niet ingaat op zijn argument dat twee jagers, waaronder B. ieder een hert hebben geschoten van de verkeerde leeftijd. Alleen herten van jonger dan vier jaar en ouder dan tien jaar mogen worden geschoten.

7. Tijdens de hoorzitting is gebleken dat de politie het als een vergissing beschouwt en niet als opzet, wanneer een hert van de verkeerde leeftijd wordt geschoten. Aan het einde van het seizoen worden de hertengeweiën als trofeeën getoond. Het zou een ongewenste situatie opleveren om de jager strafrechtelijk te vervolgen omdat het hert de verkeerde leeftijd had. Bovendien wordt bij het verlenen van de vergunning uitgegaan van een foutpercentage van 10 procent. Hierbij worden begrepen dieren die zijn aangereden of anderszins verongelukt. Deze uitleg is redelijk.

8. Verzoeker heeft hier echter terecht tegen ingebracht dat het voor de bevolkingspiramide van de herten wel van belang is dat herten van de juiste leeftijd worden geschoten. Het is dan ook voorstelbaar dat bij een grote afwijking (en bij een bijzonder mooi groot gewei) wel navraag wordt gedaan of de jager zich als een goed jager heeft gedragen. Zeker als blijkt dat dit bij bepaalde personen vaker voorkomt. Overigens is gebleken dat een leeftijd van een hert achteraf wordt vastgesteld aan de hand van de tanden en het gewei. Een jager moet de leeftijd echter vooraf kunnen schatten, en de leeftijd van een hert blijkt niet altijd duidelijk vooraf vast te stellen te zijn. Dit bleek in een van de twee gevallen die verzoeker noemde een probleem te zijn geweest.

9. De korpschef had er echter beter aan gedaan om in te gaan op verzoekers argumenten. Zeker wanneer de beslissing in het nadeel van de burger is, is het van belang om dit goed uit te leggen.

10. Ook is het van belang om goed uit te leggen dat als een strafzaak wordt geseponeerd, dit geen invloed heeft op het bestuursrechtelijk traject en dat de jachtakte toch kan worden ingetrokken als daar redenen voor zijn.

11. De redenen in dit geval waren dat verzoeker het hert niet telefonisch had afgemeld (wat de belangrijkste reden bleek), hij de ingewanden op een verkeerde (heimelijke) plaats had begraven, geen loodje aan het hert had gehecht en geen afschotkaartje had ingezonden.

12. De bestuursrechter vond in de beslissing van 19 juli 2006 wel dat verzoeker nalatig was geweest om te doen wat een goed jager betaamde, maar vond dat de korpschef niet duidelijk had gemaakt waarom niet met een waarschuwing kon worden volstaan. Verzoeker had zijn verzuim om het hert af te melden immers zelf hersteld toen hij dit merkte.

13. Namens de korpschef was aangegeven dat met de beslissing op bezwaar was gewacht tot de tweede strafzaak was behandeld. Dit om redenen van efficiëntie. Immers, wanneer de jachtakte meteen was teruggegeven en verzoeker wel was veroordeeld, zou de akte weer opnieuw moeten worden ingetrokken. Bovendien was hierover contact met verzoekers raadsman geweest.

14. Deze redenering overtuigt niet. De korpschef had de verplichting op grond van de Algemene wet bestuursrecht om binnen een redelijke termijn te beslissen. Hij had dan ook binnen zes weken na 19 juli 2006 moeten beslissen om ofwel de jachtakte niet terug te geven (mits met de juiste motivering) ofwel de jachtakte terug te geven. Het feit dat contact was geweest met verzoekers raadsman over het uitblijven van de beslissing doet hier niet aan af. Hij heeft twee keer beroep ingesteld wegens fictieve weigering om een beslissing te nemen. Hieruit wordt afgeleid dat dit contact niet heeft geleid tot zijn instemming.

15. Door een tweede strafrechtelijk onderzoek te starten (juist in de periode van de rechterlijke beslissing) én hier op te wachten (hier was in december 2006 op beslist) én vervolgens tot april 2007 te wachten (precies de uiterlijke termijn waarop de intrekking geldig was) heeft de korpschef de indruk gewekt onnodig te hebben getalmd met het nemen van een nieuwe beslissing.

De korpschef geeft in zijn beslissing verzoeker in niet mis te verstane taal een reprimande. Daarbij gebruikt de korpschef bewoordingen als "dat ik, in tegenstelling tot de rechtbank, van mening blijf..." en "het feit dat de rechtbank niet vermag in te zien (...) er niet toe doet." Hiermee geeft de korpschef openlijk kritiek op de uitspraak van de rechter.

16. Deze drie omstandigheden bij elkaar wekken de indruk dat de korpschef zich niet wilde neerleggen bij de rechterlijke uitspraak. Als een overheidsinstantie van de rechter de opdracht krijgt om een nieuw besluit te nemen, met in achtneming van deze uitspraak mag van deze instantie worden verwacht om dit tijdig, ruimhartig en in de geest van deze uitspraak te doen. Door dit niet te doen stelt de korpschef zich boven de rechter op. Dit is ongepast.

Hiermee is gehandeld in strijd met het verbod van vooringenomenheid.

De onderzochte gedraging is op dit punt niet behoorlijk.

3. Lange duur van de behandeling van de klacht door de korpsbeheerder

1. Verzoeker klaagt ook over de duur van de behandeling van zijn klacht van 12 mei 2007, over de toonzetting van het besluit van de korpschef van 24 april 2007 en over de houding van de politie, omdat de korpsbeheerder pas op 27 mei 2008 een beslissing nam, terwijl de klachtencommissie op 1 november 2007 advies had uitgebracht.

2. Deze klacht wordt getoetst aan het vereiste van voortvarendheid. Dit vereiste houdt in dat overheidsinstanties slagvaardig en met voldoende snelheid optreden.

3. De klachtencommissie vond de klacht gedeeltelijk gegrond in zijn advies van 1 november 2007. Tijdens de hoorzitting van de Nationale ombudsman is gebleken dat de betrokken politieambtenaren beslist niet tevreden waren over de behandeling op de hoorzitting van de klachtencommissie. Zij hadden niet hun verhaal kunnen doen en V. had zich zelfs vernederd gevoeld. Zij hebben deze onvrede ook geuit. Dit heeft geleid tot het verzoek om een tweede hoorzitting te houden. Dit bleek niet mogelijk. Dit heeft tot gevolg gehad dat de korpsbeheerder pas na lange tijd, op 27 mei 2008 heeft beslist, en ook dat zij het advies van de klachtencommissie niet overnam.

4. Verzoeker had zich tijdens de behandeling van zijn klacht, op 27 maart 2007, tot de Nationale ombudsman gewend. Uit telefonische informatie namens de korpsbeheerder van onder meer 3 maart 2008 aan een medewerkster van het Bureau Nationale ombudsman was gebleken dat de korpsbeheerder niet tevreden was over het advies van de klachtencommissie, maar dat er geen tweede zitting meer zou komen.

5. Het is begrijpelijk dat het voor verzoeker veel te lang heeft geduurd, zeker na de voorgeschiedenis. Het is echter evenzeer begrijpelijk dat als de betrokken ambtenaren van mening zijn dat aan hun argumenten op de hoorzitting geen recht is gedaan door de klachtencommissie dit leidt tot vertraging van de beslissing van de korpsbeheerder. Het komt niet vaak voor dat de onvrede zodanig wordt geuit dat het verzoek om een tweede zitting wordt gesteund door de korpschef. Het had echter op de weg van de korpsbeheerder gelegen in een tussenbericht aan verzoeker de reden van de vertraging aan te geven. Bovendien was op 3 maart 2008 al duidelijk dat er geen tweede zitting zou komen en duurde het vervolgens nog bijna twee maanden voordat de beslissing was genomen.

De korpsbeheerder heeft hiermee gehandeld in strijd met het vereiste van voortvarendheid.

De onderzochte gedraging is op dit punt niet behoorlijk.

4. De beslissing van de korpsbeheerder

1. Verzoeker klaagt er verder over dat de korpsbeheerder in zijn beslissing op de klacht van 27 mei 2008 het advies van de klachtencommissie om de klacht gedeeltelijk gegrond te verklaren niet heeft gevolgd, maar de klacht geheel ongegrond heeft verklaard.

2. Het motiveringsvereiste houdt in dat het handelen van overheidsinstanties feitelijk en logisch wordt gedragen door een kenbare motivering. Dit brengt mee dat de korpsbeheerder duidelijk moet aangeven waarom wordt afgeweken van het advies van de onafhankelijke klachtencommissie. Dit geldt zeker wanneer deze afwijking inhoudt dat de korpsbeheerder de klacht ongegrond verklaart.

3. Verzoeker vindt het antwoord arrogant en betreft hierin de voorgaande procedures en de vertraging van zowel de teruggave van de jachtakte als van de behandeling van zijn klacht. Hij wilde ook uitleg waarom zijn jachtakte ingetrokken bleef terwijl de strafzaken waren geseponeerd.

4. De korpsbeheerder kon zich niet vinden in het advies van de klachtencommissie, waarin staat dat de politie met het besluit van 24 april 2007 zich enigszins verongelijkt voelde en zich als een slecht verliezer manifesteerde.

5. De korpsbeheerder motiveerde dit als volgt:

5.1. Zij vond dat er geen sprake is van een aantal toevalligheden waardoor de indruk zou kunnen ontstaan dat de zaak was getraineed, omdat verzoekers raadsman wist dat op de tweede strafzaak werd gewacht alvorens te beslissen. Na het sepot in december 2006 had de politie (onder meer in februari 2007) bericht dat verzoeker voor het komende jaar zijn jachtakte weer kon aanvragen. De korpschef had erkend dat het hierna te lang had geduurd voordat de uiteindelijke beslissing op bezwaar (24 april 2007) is genomen. Zij vond dan ook niet dat verzoeker hieruit zou kunnen afleiden dat bij de politie sprake was van vooringenomenheid tegen hem. Overigens was het tweede onderzoek niet pas gestart na de uitspraak van de bestuursrechter van 19 juli 2006, hetgeen zij zonder meer kon aantonen.

5.2. De korpsbeheerder was ook van mening dat de korpschef in het besluit van 24 april 2007 de rechterlijke uitspraak volledig had gerespecteerd. De rechtbank had aangegeven dat vast was komen te staan dat verzoeker zijn afschot niet direct conform de afgesproken procedure had gemeld. Volgens de rechtbank was verzoeker hiermee nalatig geweest te doen wat een goed jager bij de uitoefening van zijn jacht betaamde. De rechtbank had vervolgens aangegeven dat de korpschef op zich de bevoegdheid had om de jachtakte van klager in te trekken, echter dat - op grond van een redelijke belangenafweging - een waarschuwing wellicht eerder voor de hand had gelegen. En dat laatste nu had de korpschef gemotiveerd besloten. Zij kon zich dan ook in het geheel niet vinden in het

advies van de commissie dat de politie met dit besluit de indruk wekte zich verongelijkt te voelen en dat de politie zich als een slecht verliezer manifesteerde.

6. Hiermee heeft de korpsbeheerder echter niet gemotiveerd waarom zij vond dat de politie zich niet als een slecht verliezer manifesteerde. Het enkele feit dat een tweede strafzaak werd gestart, gevoegd bij de lange duur van de teruggave van de jachtakte (waarbij deze strafzaak als reden werd gebruikt om de jachtakte niet terug te geven) wekt al die schijn. Hier komt de lange duur van de klachtbehandeling bij. Dit kan wel degelijk worden gezien als traineren als hier geen goede reden voor wordt gegeven. Het staat de korpsbeheerder in die situatie dan niet meer vrij om slechts aan te geven dat de politie in haar recht staat. Waar de schijn van partijdigheid is gewekt (zie het oordeel van de Nationale ombudsman over de nieuwe beslissing op het bezwaar), is het aan de korpsbeheerder die schijn gemotiveerd weg te nemen. Aan verzoeker behoorde duidelijk te worden uitgelegd waarom de politie zo gehandeld heeft als zij heeft gedaan, en waarom dit geen pesterij was. De motivering van de beslissing van de korpsbeheerder schiet hierdoor te kort.

De korpsbeheerder heeft hiermee gehandeld in strijd met het motiveringsvereiste.

De onderzochte gedraging is op dit punt niet behoorlijk.

7. Aan het voorgaande wordt nog het volgende toegevoegd.

Stevige taal in deze beslissing was niet meer passend, gelet op de voorgeschiedenis. Het was wellicht anders geweest wanneer de beslissing van de korpsbeheerder persoonlijk was aangeboden of wanneer er nog een gesprek met verzoeker was gevoerd. Immers, één van de uitgangspunten van klachtbehandeling is herstel van vertrouwen tussen de overheid en de burger. In deze zaak is gebleken van een grote afstand tussen verzoeker en de politie. Dit kwam ook tot uiting in de hoorzitting. De politie begrijpt niet waarom verzoeker niets heeft gezegd over het hert. Om echter tot een betere verstandhouding te komen zal ook verzoeker van zijn kant moeten beseffen dat hij niet een verklaring heeft gegeven voor zijn handelen die voor zijn medejagers en omgeving acceptabel is. Zonder dit besef zal dit punt een onoverkomelijk obstakel tussen hem en de politie blijven.

5. De Koninklijke Marechaussee

Belangenverstrengeling bij B.

1. Tot slot heeft verzoeker geklaagd over belangenverstrengeling bij B., lid van de jachtcombinatie, die tevens ambtenaar is van de Koninklijke Marechaussee (KMar), vanwege zijn strafrechtelijke onderzoek naar verzoeker. Verzoeker vond het merkwaardig dat B. toezicht kon houden op zijn eigen mogelijke overtredingen van de wet. B. was twee strafrechtelijke onderzoeken gestart, die in het belang waren van zichzelf en van T.

2. Het verbod van vooringenomenheid houdt in dat overheidsinstanties zich actief opstellen om iedere vorm van een vooropgezette mening of de schijn van partijdigheid te vermijden. Dit brengt mee dat een opsporingsambtenaar geen opsporingsactiviteiten dient te verrichten waarmee hij zichzelf zou kunnen bevoordelen.

3. B. was milieucoördinator op het terrein waar hij in zijn privé-tijd jaagde. Hij was op dit terrein als ambtenaar van de KMar bevoegd om opsporingsbevoegdheden uit te oefenen met betrekking tot de Flora- en Faunawet. B. had voldaan aan zijn verplichting om zijn privé-activiteit, jagen, als nevenfunctie op te geven bij de KMar, maar de staf van de KMar had hier geen standpunt over ingenomen.

4. De Commandant van de KMar gaf aan dat deze samenloop van activiteiten in bepaalde gevallen een ongewenste belangenverstrengeling kon vormen. Het was niet uit te sluiten dat B. door zijn algemene opsporingsbevoegdheid bepaalde hem bekende personen of zichzelf bewust zou kunnen bevoordelen of de schijn hiervan op zich zou kunnen laden. De Commandant wees erop dat B. de twee strafrechtelijke onderzoeken had overgedragen aan de politie, voordat de mogelijke uitkomst van het strafrechtelijke onderzoek vast stond. Daarom was niet gebleken van belangenverstrengeling. De contacten die B. had met politieambtenaren, waaronder K., behoorden tot zijn normale werkrelaties en hij had niet onbehoorlijk gehandeld door deze contacten te onderhouden, aldus de Commandant.

5. De Nationale ombudsman is van oordeel dat het enkele feit dat B. met verzoeker in één jachtcombinatie zat meebracht dat hij er ter voorkoming van de schijn van partijdigheid van had moeten afzien strafrechtelijk onderzoek tegen verzoeker in te stellen.

6. Van de eerste strafzaak is gebleken dat B. op 5 januari 2005 proces-verbaal heeft opgemaakt. Toen wist hij al dat verzoeker de verdachte was. Op 10 september 2004 had hij het geweide gevonden van een hert. Daarvan wist hij niet dat verzoeker degene was die dit had begraven. Als hij daarvan proces-verbaal had opgemaakt was dit correct geweest, omdat hij iets had gezien wat mogelijk strafbaar was. Dit behoort te worden gemeld bij de politie. Overigens heeft B. de WBE niet ingelicht op het moment dat hij dat wel had moeten doen.

7. B. heeft in dit proces-verbaal ook een verklaring ten nadele van verzoeker opgenomen van T. die met B. en verzoeker in dezelfde jachtcombinatie zat.

8. De tweede strafzaak is gestart met de verklaring van B. dat hij op 24 augustus 2005 Br. tegenkwam en dat Br. verklaarde dat verzoeker op 24 december 2003 een hinde en een kalf had geschoten en dat dit heimelijk leek. Daarna was B. zelf onderzoek gaan doen. Hij heeft de mede-jagers als getuigen gehoord, en heeft navraag gedaan bij de coördinator. Hij richtte zijn onderzoek meteen op het eventueel verstrekken van een extra toewijzing. Ook in dit proces-verbaal vermeldt hij een verklaring van T. ten nadele van verzoeker.

9. B. heeft vervolgens pas op 19 oktober 2005 zijn proces-verbaal aan de politie overgedragen. Daarna zijn politieambtenaren V. en K. vanaf maart 2006 zelf onderzoek gaan doen. Tijdens het onderzoek van de Nationale ombudsman is onduidelijk gebleven wat de rol van Br. is geweest bij de start van het onderzoek. Wat hier ook van zij, het is begrijpelijk dat verzoeker door het tweede onderzoek dacht dat B. het op hem had voorzien en dat hij dit tweede onderzoek was gestart om hem dwars te zitten. Het ging immers om een feit uit december 2003.

10. B. had dan ook direct na het gesprek met Br. op 24 augustus 2005 een melding aan de politie moeten doen en daarmee de zaak aan de politie moeten overdragen. Het was onjuist dat hij eerst zelf onderzoek heeft gedaan. Hiermee heeft hij de schijn gewekt dat hij partijdig was.

Door de betrokkenheid van B. bij de beide strafrechtelijke onderzoeken is gehandeld in strijd met het verbod van vooringenomenheid.

De onderzochte gedraging is op dit punt niet behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van (de beheerder van) het regionale politiekorps Gelderland-Midden te Arnhem, is:

gegrond ten aanzien van:

- de nieuwe beslissing op bezwaar, wegens schending van het vereiste van vooringenomenheid;
- de duur van de beslissing op de klacht, wegens schending van het vereiste van voortvarendheid;
- de motivering van de beslissing op de klacht, wegens schending van het motiveringsvereiste.

niet gegrond ten aanzien van:

de twee strafrechtelijke onderzoeken.

De klacht over de onderzochte gedraging van de Koninklijke Marechaussee is:

gegrond ten aanzien van:

het strafrechtelijk onderzoek door B., wegens schending van het verbod van vooringenomenheid.

Onderzoek

Op 3 juni 2008 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer L. te Arnhem, met een klacht over een gedraging van (de beheerder van) het regionale politiekorps Gelderland-Midden te Arnhem en van een ambtenaar van de Koninklijke Marechaussee.

Naar deze gedragingen, die worden aangemerkt als een gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Gelderland-Midden te Arnhem (de burgemeester van Arnhem), en een gedraging van de minister van Defensie, werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd besloten om een hoorzitting te houden.

In het kader van het onderzoek werd de beheerder van het regionale politiekorps Gelderland-Midden en de minister van Defensie verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben, tegelijkertijd werd betrokkenen verzocht op de bevindingen te reageren.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen.

De reactie van de minister van Defensie, verzoeker en de korpsbeheerder gaven aanleiding het verslag op een aantal punten te wijzigen en aan te vullen.

De betrokken ambtenaren gaven binnen de gestelde termijn geen reactie.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

processen-verbaal van 5 januari 2005, 15 mei 2005; 3 mei 2006;

brief van de korpschef aan verzoeker van 22 juli 2005;

besluiten van de korpschef van 31 augustus 2005 en 24 april 2007;

bezwaarschrift van verzoeker 25 september 2005;

beschikking van de rechter van 19 juli 2006;

brieven van verzoeker aan de korpsbeheerder van 19 maart 2007, 15 mei 2007, 2 augustus 2007, 30 mei 2008;

brief van de korpsbeheerder aan verzoeker van 27 mei 2008;

brieven van verzoeker aan de KMar van 3 september 2005, 19 maart 2007;

brief van de Commandant van de KMar van 15 november 2007;

brieven van verzoeker aan de Nationale ombudsman van 19 maart 2007, 22 november 2007, 12 januari 2008, 2 juni 2008, 11 juni 2009, 14 en 15 juli 2009;

brief van de korpsbeheerder aan de Nationale ombudsman van 2 februari 2009;

brief van de minister van Defensie aan de Nationale ombudsman van 3 februari 2009;

brief van de Nationale ombudsman aan de korpsbeheerder, minister van Defensie, betrokken ambtenaren en verzoeker van 28 juli 2009;

diverse e-mailcorrespondentie.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond

Flora en Faunawet

Wet van 25 mei 1988, Stb. 1988, 402, houdende regels ter bescherming van in het wild levende planten- en diersoorten

Artikel 41

"1.Een jachtakte, valkeniersakte of kooikersakte wordt in ieder geval ingetrokken indien:

a. de ter verkrijging van de akte verstrekte gegevens zodanig onjuist of onvolledig blijken, dat, waren de juiste gegevens verstrekt, de akte zou zijn geweigerd;

b. blijkt dat de burgerrechtelijke aansprakelijkheid als bedoeld in artikel 54, eerste lid, niet langer overeenkomstig het bepaalde bij of krachtens dat artikel is gedekt of

c. de houder misbruik heeft gemaakt van wapens of munitie dan wel van de bevoegdheid om wapens of munitie voorhanden te hebben, of indien er anderszins aanwijzingen zijn dat aan hem het voorhanden hebben van wapens en munitie niet langer kan worden toevertrouwd.

2.Een jachtakte, valkeniersakte of kooikersakte kan worden ingetrokken indien:

a. er grond is om aan te nemen dat de houder van zijn bevoegdheid om te jagen misbruik maakt;

b. de houder nalatig is te doen wat een goed jager betaamt bij de uitoefening van de jacht;

c. er grond is om aan te nemen dat de houder van zijn bevoegdheden in het kader van beheer en schadebestrijding als bedoeld in Hoofdstuk V, titel III, afdeling 1, § 3, misbruik maakt.

3. De valkeniersakte kan voorts worden ingetrokken indien een ontheffing als bedoeld in artikel 75, derde lid, om jachtvogels onder zich te hebben, is ingetrokken.

4. Het bepaalde in het eerste lid, aanhef en de onderdelen b en c, is niet van toepassing ten aanzien van de valkeniersakte of de kooikersakte."

Artikel 42

"1. De bevoegdheid tot het nemen van beschikkingen omtrent het verlenen van jachtakten berust bij de korpschef van het regionale politiekorps in de regio, waarin de woonplaats van de aanvrager is gelegen, of, indien deze niet woonachtig is in Nederland, bij de korpschef van het politiekorps in de regio Haaglanden.

2. De bevoegdheid tot het nemen van beschikkingen tot intrekking van jachtakten berust bij de korpschef die de akte heeft verleend.

3. De in het tweede lid bedoeld bevoegdheid komt tevens toe aan Onze Minister van Justitie in gevallen als bedoeld in artikel 41, eerste lid, onderdeel c.

4. Tegen beschikkingen van de korpschef als bedoeld in het eerste en tweede lid staat administratief beroep open bij Onze Minister van Justitie indien de jachtakte is geweigerd of ingetrokken of mede is geweigerd of ingetrokken om redenen als bedoeld in artikel 39, eerste lid, aanhef en onderdeel e, onderscheidenlijk artikel 41, eerste lid, aanhef en onderdeel c."

BIJLAGE

I. Bevindingen

1. Het eerste strafrechtelijke onderzoek

T. heeft op 21 januari 2005 aangifte gedaan tegen verzoeker van verduistering en smaad bij politieambtenaar K. van de politie Gelderland-Midden.

1. het proces-verbaal van de Koninklijke Marechaussee

B. heeft samen met een collega, O.W., op 5 januari 2005 proces-verbaal opgemaakt. Dit proces-verbaal hield onder meer het volgende in:

- Op 10 september 2004 had B. met zijn hond het ontweidseel van een damhert gevonden. - Op 12 september 2004 had verzoeker B. meegedeeld dat hij een huls had gevonden en dat hij op 13 september naar Suriname ging. B. had verzoeker niet verteld over het onderzoek naar aanleiding van het aangetroffen ontweidseel. Op 13 september 2004 hadden de verbalisanten daarnaar een onderzoek ingesteld. B. was er van uitgegaan dat als verzoeker een hert had geschoten hij dit wel gezegd zou hebben.

- Op 19 december 2004 had T. aan B. telefonisch meegedeeld dat verzoeker T. had gebeld en tegen hem had gezegd dat:

hij een afmeldingskaartje was tegengekomen:

hij nog op een loodjesnummer zat te wachten;

hij door drukte vergeten was achter het nummer aan te gaan en het kaartje op te sturen;

hij het hert had doorgegeven zonder loodje;

het hert zou worden afgemeld onder nummer DA 941, het nummer van de extra toewijzing.

- Later die avond, 19 december 2004, had verzoeker aan B. meegedeeld dat er een extra toewijzing was die als afgemeld beschouwd kon worden. De reden daarvan was dat verzoeker zijn afmeldingskaart had gevonden. Verzoeker was door de drukte van zijn reis vergeten de kaart op te sturen. B. had verzoeker meegedeeld dat er een onderzoek liep naar stroperij van een hert naar aanleiding van aangetroffen ontweidseel op 10 september 2004. B. had verzoeker gevraagd of dat van het hert van verzoeker was. Daarop had verzoeker gezegd dat dat zou kunnen.

2. het proces-verbaal van de politie

Naar aanleiding van de aangifte van T. van 21 januari 2005 bij K. stelde de politie onderzoek in. Het proces-verbaal werd op 15 mei 2005 gesloten.

In het proces-verbaal van bevindingen was onder meer het volgende opgenomen:

- De aangifte en een aanvullende verklaring van T. van 15 april 2005.

- Een proces-verbaal van Kl.: buitengewoon opsporingsambtenaar (boa), flora- en faunabeheerder en vergunningverlener.

- De uitgifte van de gebruikerstoestemming voor de velden.

- Het overzicht van het afschot van damherten van 8 september 2004, 17 november 2004, 20 november 2004 en 1 december 2004, inhoudende:

Op 8 september 2004 schoot verzoeker een hert. Pas op of omstreeks 19 december 2004 maakte hij dit bekend bij T. en medejagers en Ma. Pas toen werd afschotkaart met nr. DA 979 naar de WBE gestuurd en werd Kl. in kennis gesteld;

Op 17 november 2004 schoot B. een damhert van 3 jaar. Hij informeerde betrokkenen. Hij voorzag het dier van wildmerk nr. DA 984. hij meldde zijn afschot bij verzoeker;

Op 20 november 2004 schoot H., een gastjager, een spitsjer van 1 jaar. Het hert werd vervoerd met wildmerknummer DA 985. Verzoeker verstuurde de kaart. Hij vermeldde op deze kaart geen wildmerknummer;

Op 1 december 2004 schoot Ma. 1 damhert van 10 jaar of ouder. Hij informeerde betrokkenen en voorzag het hert van wildmerknummer DA 985.

Opmerking van de verbalisanten: Ma. was in de veronderstelling dat er nog 1 damhert mocht worden geschoten. Door het verzwijgen van het afschot van verzoeker doodde Ma. een damhert wat hem niet was vergund.

Extra toewijzing

Op 13 december 2004 verstrekke Kl. aan T. een extra toestemming voor een damhert, nr. DA 941.

Opmerking verbalisanten: Opmerkelijk is dat verzoeker pas na deze extra toewijzing zijn afschot bekend maakte.

Verhoor van verzoeker op 6 april 2005 door V. en K.

Opmerking verbalisanten: Verzoeker schoot het hert op legale wijze. Hij had het hert tussen 8 september en 19 december 2004 zich opzettelijk wederrechtelijk toegeëigend.

Verhoor van Ma. op 13 april 2005 door V. en K.

Opmerking verbalisanten: Ma. verklaarde dat hij na zijn afschot het dier voorzag van een wildmerk. Er waren nog vijf wildmerken van de acht over, wat betekende dat verzoeker geen wildmerk had aangebracht op zijn hert.

Smaad

Op 17 januari 2005 ontving T. een brief van verzoeker. De tekst van de brief hield in dat grondgebruikersverklaringen van de vijf ondergetekenden werden opgezegd en dat het recht om schade te bestrijden in het vervolg werd uitgevoerd door verzoeker. Verzoeker

verklaarde dat hij verantwoordelijk was voor de tekst van de brief. T. vond dat hij door deze tekst opzettelijk in zijn goede naam en eer was aangetast, onder andere door de passage: "Wij hebben kennis genomen van de instabiliteit die door uw toedoen is ontstaan" en "ons vertrouwen in een goede behartiging van onze belangen ten aanzien van het faunabeheer is hierdoor geschokt"

Kopieën van de afschotkaarten

Op de kopieën van deze kaarten, alle met betrekking tot het schieten van een damhert, was het volgende vermeld. Op de kaart van:

verzoeker van 8 september 2004: wildmerk: DA 979, leeftijd 3 jaar;

B. van 17 november 2004: wildmerk DA 984, leeftijd 3 jaar;

H. van 20 november 2004: geen wildmerk ingevuld, leeftijd 1 jaar,

Ma. van 2 december 2004: wildmerk DA 985, leeftijd 8-9 jaar.

De verklaring van verzoeker van 13 april 2005

Verzoeker had een wildmerk gehaald in de koeling bij Ka., direct nadat hij met het geschoten damhert was weggereden. Hij had het wildmerk DA 979 aangebracht op de afschotmeldingskaart. Hij had de kaart die dag ingevuld. Hij had niet het afschot gemeld bij de roodwildcoördinator. Hij was ook vergeten om de kaart op te sturen. Dat kwam door de drukte op dat moment omdat hij enkele dagen later naar Suriname vertrok en doordat hij zich door omstandigheden in een emotionele toestand bevond.

Verzoeker had B. gesproken en hij had B. gezegd dat hij een huls had gevonden. Zij hadden het niet over de jacht gehad, daarom had hij niet over het hert verteld. Begin december 2004 was hij er van op de hoogte dat B. en Ma. elk een hert hadden geschoten. Hij had zich toen niet gerealiseerd dat dit een hert teveel was.

Omstreeks 19 december 2004 had hij het overzicht van S. (van de VVV) gekregen waarop maar twee herten waren vermeld. Daarop had hij tussen zijn papieren gezocht en de afschotkaart gevonden en opgestuurd. Dat volgens een verklaring verzoeker tegen B. had gezegd dat verzoeker zijn afschot onder de extra toewijzing zou laten vallen kon wel zo zijn.

De mededeling van B. aan verzoeker dat B. met een onderzoek bezig was en, nadat verzoeker had gezegd dat het geweide mogelijk van hem afkomstig was, B. daarop had gevraagd of hij zijn onderzoek als gesloten kon beschouwen, had verzoeker als kennisgeving aangenomen.

Hij had geen wildmerknnummer doorgekregen van het afschot van H. Daarom had hij dat niet op de afschotkaart van H. vermeld;

Over de smaad:

Verzoeker had zijn netwerk, dat hij al die jaren aan de jachtcombinatie ter beschikking had gesteld, losgekoppeld van de combinatie. Met name T. en B. waren die grondgebruikersverklaringen als hun eigendom gaan beschouwen. T. was erg boos geworden dat verzoeker die gronden had losgekoppeld. Verzoeker had de brief opgesteld die de vijf boeren hadden ondertekend.

De verklaring van B. van 12 april 2005

Deze verklaring hield onder meer in dat B. op 17 november 2004 een hert had geschoten, dat hij schatte als drie jaar. Hij voorzag het van wildmerknnummer DA 984. Thuis had hij betrokkenen in kennis gesteld. Kl. had hem meegedeeld dat hij geen controle kreeg.

De verklaring van Ma. van 13 april 2005

Deze verklaring hield onder meer in dat T. Ma. eind november 2004 op de hoogte had gesteld van het feit dat H. een hert had geschoten. Op 1 december 2004 had hij een hert geschoten dat hij schatte als 10 jaar of ouder. Hij had het voorzien van wildmerk DA 985. Hij wist zeker dat hij het derde van de acht wildmerken had gepakt. Dit klopte omdat B., H. en hij elk een hert hadden geschoten. Als verzoeker verklaarde dat hij in september 2004 een wildmerk had gepakt was dat dus in strijd met de waarheid. Hij had Kl. op hoogte gesteld voor de toetsing. Kl. had geen toetsing uitgevoerd.

De verklaring van Be. van 21 april 2005

Deze verklaring hield onder meer in dat B. en hij in september 2004 geweide van een damhert hadden aangetroffen. Dit geweide was begraven en dat was voor een stroper niet direct gebruikelijk. Er was een vaste plek voor afgesproken om het geweide achter te laten, maar ieder week daar bij tijd en wijle van af. Het was dus niet zo vreemd om geweide op deze plaats achter te laten.

Pas in december was gebleken dat het van verzoeker was. Dat had Be. van een vriend gehoord. Be. had ook gehoord dat verzoeker tegenover anderen had verklaard dat hij het geschoten hert zonder wildmerk had doorgestoten naar een ander. Zo was verzoeker volgens Be. helemaal niet. Verzoeker at een geschoten hert zelf op.

Be. had zelf problemen in de combinatie. Hij wist genoeg van wantoestanden binnen de combinatie. Be. vond de zaak behoorlijk opgeklopt. Verzoeker had vergeten het afschot te melden en was hier ruitelrijk voor uitgekomen. Het kwam wel vaker voor dat dit gebeurde en dat een teveel aan afschot werd gepleegd. Dit werd dan later rechtgetrokken

2. Het intrekken van de jachtakte

Op 22 juli 2005 meldde de korpschef aan verzoeker dat hij voornemens was verzoekers jachtakte in te trekken.

Verzoekers zienswijze

Op 9 augustus 2005 gaf verzoeker hierop zijn zienswijze. Hij vermeldde onder meer het volgende:

Hij had het dier ontweid, transporteerbaar gemaakt (dat wil zeggen: gewogen en een nummer van het loodje aangehecht), en de jachtcorrespondentie afgewerkt.

Het was een hectische week geweest waarin veel gedaan moest worden buiten het jacht. Bovendien was mevrouw Ma. (de moeder van medejager Ma.) overleden. Zijn overleden vrouw en hij hadden vroeger veel affiniteit met hen gehad. Hij was hier mee bezig geweest. De moord op zijn vrouw en het politieonderzoek was weer volledig terug. Hij was het hert vergeten.

Op het voornemen zelf gaf verzoeker als commentaar:

Hij had het niet op tijd afmelden van het afschot gemeld aan de WBE. Het melden van het afschot is een onderlinge afspraak die de WBE regardeert en die deze heeft afgehandeld;

Over het deponeren van het geweide was er een oude afspraak dat militairen in het oefenterrein nooit worden geconfronteerd met geweide van gedode dieren. Op het moment dat hij dit wilde doen kwamen er militairen in het voorterrein. Daarom had hij het geweide begraven zoals voorheen het geval was. Dit was geen nalatigheid;

Voor het geschoten damhert was een wildmerk met het juiste nummer betrokken. Dit was geen nalatigheid. Dit nummer stond op de afmeldingskaart van 16 december 2004;

Het afschot was getoetst aan de gebruikerstoestemming.

Er was sprake van rechtsongelijkheid. Hij had geen strafbaar feit gepleegd omdat hij zijn afschot niet op tijd had gemeld. B. en Ma. hadden wel ieder een strafbaar feit gepleegd, omdat zij een hert hadden geschoten waarvoor geen vergunning was. B. schoot een hert waarvan duidelijk zichtbaar was aan het gewei dat hiervoor geen vergunning was. Ook Ma. schoot later een hert met een prachtig gewei waarvan iedereen wist en kon zien dat het in de kracht van zijn leven was.

De beschikking van 31 augustus 2005 tot intrekking van de jachtakte

Op 31 augustus 2005 trok de korpschef verzoekers jachtakte in.

Hij nam de beschikking tot intrekking van verzoekers jachtakte op grond van artikel 42 lid 2 en 41 lid 2, onder b, van de Flora-en faunawet hierna Ffw (zie Achtergrond).

In deze beschikking staat dat op 21 januari 2005 aangifte was gedaan tegen verzoeker wegens verduistering en smaadschrift. Hiernaar was onderzoek ingesteld en proces-verbaal opgemaakt.

Verzoeker had zich niet aan de volgende voorwaarden gehouden:

het geweide was niet op de afgesproken plaats achtergelaten maar was bij de afschotplaats begraven;

het hert was niet voorzien van het vereiste wildmerk;

het hert was niet telefonisch (tel nr. 06-) afgemeld en getoond aan de roodwild- en damcoördinator Kl.;

het hert was niet schriftelijk afgemeld.

Het gevolg daarvan was geweest dat er een hert teveel was geschoten.

Op 13 december 2004 had de toestemmingshouder (Kl.) een extra gebruikerstoestemming voor een damhert verleend.

Verzoeker had het afschot van 8 september 2004 vermeld op een meldingskaart van 16 december 2004. Het wildmerknnummer op de meldingskaart van 16 december 2004 was het nummer bestemd voor de extra toewijzing van 13 december 2004 en niet het wildmerknnummer behorende bij het afschot van 8 september 2004.

De korpschef gaf op de zienswijze van verzoeker aan dat er geen feiten of omstandigheden bekend waren geworden waaruit zou blijken dat B. en Ma. zich strafbaar hadden gedragen. Daarom was geen sprake van rechtsongelijkheid. De korpschef vond de overige argumenten (dat sprake was van een hectische week) sterk persoonlijk van aard.

Bezwaarschrift

Op 25 september 2005 diende verzoeker hiertegen een bezwaarschrift in.

Hij gaf in zijn bezwaarschrift aan dat het enige verwijt dat volgens hem aan het besluit ten grondslag lag, het administratieve verzuim was. De toetsing van het afschot had plaatsgevonden aan de hand van de tanden en het gewei. Nadat hij het afschot had gemeld, had Kl. geen interesse om de toetsing uit te voeren. Het gewei en de tanden waren opgestuurd naar de Vereniging Wildbeheer Veluwe (VWV) en door deskundigen getoetst.

Het geweide (ontweidse) was begraven in een daartoe aangewezen terreingedeelte. Dat het niet open en bloot in een kuil was geworpen, was op grond van afspraken met Defensie, en had als reden dat verzoeker de oefenende militairen niet wilde confronteren met de resultaten van het grofwildbeheer.

Zijn administratieve verzuim had hij hersteld zodra hij zich van het verzuim bewust was. Volgens verzoeker was dit verzuim onvoldoende om te spreken van nalatigheid om te doen wat een goed jager betaamt.

Nadere opmerkingen van verzoeker op 11 november 2005

Verzoeker gaf naar aanleiding van het onderzoek van de politie het volgende aan:

- Hij vroeg zich af waarom de verbalisanten niet rapporteerden over twee grondgebruikers, maar wel over een grondgebruiker die zijn toestemming had teruggetrokken nadat hij was geschrokken omdat T. met deze man had gesproken over de klacht wegens smaad.
- Ook had de politie de bewering dat een verkeerd wildmerk was gebruikt moeten intrekken tijdens de behandeling van het kort geding bij de bestuursrechter (hij had verzocht om een voorlopige voorziening tegen het intrekken van de jachtakte). Dat betekende dat zij zijn zienswijze op het voornemen niet serieus gelezen hadden. Ook aan de verklaring van de voorzitter van de WBE had de politie geen aandacht geschonken.

Op 15 december 2005 verklaarde de korpschef het bezwaar ongegrond.

De beschikking van de rechter van 19 juli 2006

Op 19 juli 2006 vernietigde de rechter het besluit van de politie en droeg de politie op een nieuw besluit te nemen.

De rechter gaf de stellingen als volgt weer: Verzoeker had het geweide ten onrechte ter plekke begraven; het dier vervoerd zonder een wildmerk aan te brengen; het niet eerst telefonisch afgemeld en de afmeldingkaart niet ingezonden.

Verzoeker had hier tegenin gebracht dat hij het geweide wel op een juiste plaats had begraven, dat het geringe administratieve verzuim onvoldoende was om de jachtakte in te trekken en dat in gelijke andere gevallen niet was overgegaan tot intrekking van de jachtakte.

De rechter achtte voldoende aannemelijk door de toelichting aan de hand van een kaart van het gebied, dat het geweide was achtergelaten in het afgesproken gebied en dat verzoeker wel een wildmerk had aangebracht. Verzoeker had verklaard dat wildmerken werden bewaard in een gebouw op het jachtterrein, en dit was niet betwist.

Het niet telefonisch afmelden van het afschot en het niet inzenden van de afmeldingkaart leverde voldoende grond op dat verzoeker nalatig was geweest om te doen wat een goed jager betaamde. Daarmee bestond de bevoegdheid om de jachtakte in te trekken.

De korpschef had volgens de rechter echter niet inzichtelijk gemaakt waarom in het geval van verzoeker niet met een waarschuwing kon worden volstaan. Immers, verzoeker had deze melding vervolgens op eigen initiatief gedaan op het moment dat hij als secretaris een overzicht kreeg en zich realiseerde dat hij vergeten was het hert te melden, aldus deze uitspraak.

3. Het tweede strafrechtelijke onderzoek

Inmiddels was de politie een tweede strafrechtelijk onderzoek gestart jegens verzoeker. In het proces-verbaal van de politie is vermeld dat B. op 19 oktober 2005 een proces-verbaal van bevindingen aan de politie heeft gegeven waaruit zou blijken dat verzoeker een hinde en een kalf had geschoten zonder dat hij daarvoor toestemming had.

Het proces-verbaal van B. gesloten op 3 mei 2006

In dit proces-verbaal is het volgende vermeld:

- Op 24 augustus 2005 vertelde Br. aan B. dat hij ongeveer anderhalf jaar geleden had gezien dat verzoeker de ingewanden van een hinde en een kalf begroef. De werkwijze van verzoeker kwam volgens Br. overeen met het heimelijk begraven van ingewanden van een hert. Br. dacht dat verzoeker wel vaker de regelgeving aan zijn laars lapte.

- Voor het seizoen 2003/2004 was er een vaste toewijzing voor afschot, hiervoor werden de wildmerken EH 8353 tot en met EH 8360 verstrekt. B. wist niet dat verzoeker op 24 december 2003 een hinde en een kalf had geschoten. Verzoeker had gezegd dat het afschot was vergund door een extra toewijzing van de WBE. Daarom had hij het vermoeden dat verzoeker de Flora en Faunawet had overtreden.

- Op 25 augustus 2005 had B. contact opgenomen met Kl. en hem gevraagd hoe de extra toewijzing geregeld was voor twee herten op 24 december 2003. Kl. had drie e-mailberichten tussen hem en verzoeker gevonden:

Op 5 december 2003 deed Kl. het voorstel voor de extra toewijzing van een hinde en kalf.

Op 6 januari 2004 vroeg verzoeker naar de stand van zaken van deze toewijzing.

Op 7 januari 2004 mailde Kl. terug dat er niets was gebeurd; er was geen extra toewijzing gegeven. Kl. vroeg welke nummers er waren gebruikt, omdat er voor de extra toewijzing andere nummers waren.

- Op 29 augustus 2005 mailde S. van de Vereniging Wildbeheer Veluwe (VWV) aan Kl. dat er aanvullende toewijzing was voor 1 hinde en 1 kalf. Een nummer van de reservepot was gebruikt, maar een ander niet, daarom kon hij niet zien welk nummer dat betrof. De reservenummers waren EH 8274 tot en met EH 8289.

- Op 30 augustus 2005 vroeg B. aan T. wat hij wist over een extra toewijzing voor een hinde en een kalf in 2003. T. verklaarde dat hij op 27 december 2003 van verzoeker had gehoord dat er een extra toewijzing was en dat hij die op 24 december 2003 al had geschoten. T. wist niets van een extra toewijzing. T. had verzoeker meegedeeld dat dit op stroperij leek. Verzoeker had daarop tegen T. gezegd dat hij er ook slecht van had geslapen, aldus T. Allen waren zeer verbaasd over deze werkwijze. Verzoeker wist van de extra toewijzing omdat hij toen zelf in de grofwildcommissie zat.

- Op 30 augustus 2005 verhoorde B. Ma. Ma. verklaarde dat verzoeker hem op 24 december 2003 had benaderd omdat hij een hinde en een kalf had geschoten op een extra toewijzing. Ma. wist niets van een extra toewijzing. Hij vond deze werkwijze erg vreemd.

- Op 7 september 2005 nam B. contact op met S. en vroeg hem hoe de herten waren afgemeld. Dat was op nummer EH 8356 en EH 8357. Deze hoorden tot de toewijzing. Op 24 december 2003 stonden er nog twee nummers open. Er waren geen extra nummers toegekend.

Het proces-verbaal van de politie

Op 19 oktober 2005 ontvingen V. en K. het proces-verbaal van B.

Uit het proces-verbaal van de politie blijkt het volgende:

Verklaring T. van 15 maart 2006

T. verklaarde dat verzoeker op 24 december 2003 een hinde met een kalf had geschoten, terwijl dit buiten de toestemming viel, omdat het toegestane afschot al was gerealiseerd. Verzoeker had dit afschot op 27 december 2003 gemeld. Er was dat seizoen toestemming verleend voor één kalf. Er was een kalf geschoten dat in een raster was terechtgekomen, maar dat moest worden meegeteld bij het reguliere afschot. Dit kalf had een ander wildmerk gekregen dan het reguliere. Daardoor was een wildmerk over dat in de gebruikersvergunning was genoemd. Er was T. niets bekend over een extra toewijzing. Verzoeker had aan T. bekend dat hij de dieren had gestroopt, aldus T.

Verklaring Ma. van 28 juni 2006

Ma. verklaarde dat de wildmerknummers EH 8353 tot en met EH 8360 waren toegekend. Op 24 december 2003 had verzoeker hem gebeld met de vraag of hij een afnemer wist

voor een hinde met een kalf. Er had ongetwijfeld een loodje aangezet, omdat hij anders niet op pad ging. Later had hij gehoord dat er mogelijk toch iets aan de hand was en was hij tot de conclusie gekomen dat het afschot al gerealiseerd was. Hij ging er toen nog van uit dat er een extra toewijzing was geweest. Hij had van T. gehoord dat dit niet het geval was. Dat verbaasde hem.

Verklaring Br. van 7 juli 2006

Br. verklaarde dat hij rond de kerst 2003 verzoeker was tegengekomen en dat er een kalf bij zijn auto lag. Verzoeker was het ontweidseel op het terrein van Terlet aan het begraven. Andere leden lieten het ontweidseel altijd in een put achter. Mede daardoor kwam de handelwijze van verzoeker nogal heimelijk over. Het kalf was voorzien van een wildmerk.

Verklaring verzoeker van 24 augustus 2006

Verzoeker verklaarde dat begin december 2003 binnen de grofwildcommissie was beslist dat er een herziening van de toewijzingen nodig was. Daarom had Kl. een extra toewijzing toebedeeld. Dat was vlak voordat hij op 24 december 2003 het afschot aan T. had gemeld. Op dat moment had Kl. nog geen extra loodjes verstrekt. Hij had het afschot gerealiseerd op basis van de oorspronkelijke gebruikerstoestemming.

Het was volgens verzoeker inderdaad juist dat de toestemming was verleend voor een hinde en een kalf, terwijl er nu twee waren geschoten. Er was echter al een besluit tot extra toewijzing genomen. De extra loodjes konden, indien noodzakelijk, later worden verstrekt. Hij had de afschotkaarten zoals gebruikelijk opgemaakt en verstuurd. Hij had ook zijn medecombinanten en de coördinator geïnformeerd. Het afschot en de afhandeling was conform de toen geldende regels van de WBE.

Verzoeker wilde weten wie een aanklacht tegen hem had ingediend. De politie deelde dit niet mee.

Verklaring Kl. van 24 oktober 2006

Kl. verklaarde dat hij de wildmerken EH 8353 tot en met EH 8360 had verleend. Verzoeker doodde op 24 december 2003 een hinde en een kalf. Hij vermeldde op de afschotkaart de wildmerknnummers EH 8356 en EH 8357. Deze behoorden bij de reguliere gebruikerstoestemming en er waren geen extra toewijzingen toegekend.

4. Klacht over het uitblijven van een beslissing over de jachtakte

Verzoeker diende op 19 maart 2007 een klacht in bij de politie Gelderland-Midden over het uitblijven van een beslissing over zijn jachtakte na de beslissing van de rechter op 19 juli 2006. Deze klacht was ook gericht aan de Koninklijke Marechaussee.

Zijn klacht hield in dat de politie acht maanden na de beslissing van de rechter nog steeds geen nieuw besluit had genomen, zich schuldig maakte aan machtsmisbruik en hem vervolgens was gaan pesten.

Verzoeker klaagde er ook over dat bij het aangeven van de reden voor het intrekken van de jachtakte en bij de tweede aanklacht sprake was van ongelijke behandeling.

Veel ernstiger vergrijpen door B. werden afgedaan als een foutje. Volgens verzoeker waren de verwevenheid en belangenverstrengeling groot, onder andere omdat K. boa's als Kl., de jachtcoördinator, aanstuurde.

Verzoeker was ervan overtuigd dat de politie zich had laten gebruiken door T. en B. als lid van de jachtcombinatie en tevens ambtenaar bij de Koninklijke Marechaussee en daarmee nauw verbonden met het Bureau Bijzondere Wetten van de politie Gelderland-Midden. Verzoeker wilde dat de rol van B. nader werd onderzocht en dat de afdeling Bijzondere Wetten van de politie de opdracht kreeg om zijn naam officieel schriftelijk te zuiveren.

Het onderzoek van de politie was niet onafhankelijk, maar was gericht op zijn verwijdering uit het faunabeheer. Dit onderzoek was uitgevoerd door V. en K. Politieambtenaar K. stuurde de boa's in de WBE aan. K.'s invloed had zijn naam in de kleine wereld van het faunabeheer aangetast. Verzoeker twijfelde aan de integriteit van de politie. De politie had de klacht van T. zorgvuldig moeten onderzoeken en het proces-verbaal moeten insturen aan de officier van justitie. In dit geval was echter door verwevenheid van personen zoals T., B., de ambtenaren van Bureau Bijzondere Wetten (BBW) en de officier van justitie anders gehandeld.

Toen de politie was gebleken dat de rechter de intrekking van de jachtakte niet rechtmatig zou achten, hadden V. en K. een nieuw onderzoek ingesteld naar een vermeend misdrijf (het afschot van een hinde met kalf op 24 december 2003). Het OM had ook deze zaak geseponeerd, omdat het te lang geleden was, maar hiermee werd de indruk gewekt dat er wel iets aan de hand geweest moest zijn. In deze twee zaken speelde het proces-verbaal van B. een rol.

5. Het nieuwe besluit over de jachtakte

Op 24 april 2007 (na een aankondiging van verzoekers advocaat met een beroep tegen een fictieve weigering) nam de korpschef een nieuw besluit. In dit besluit vermeldde hij onder meer het volgende:

"Ik neem de overwegingen van de rechtbank die aan dit oordeel ten grondslag liggen over met dien verstande dat ik, in tegenstelling tot de rechtbank, van mening blijf dat u (als geen ander) wist, althans behoorde te weten hoe u als een goed jager diende te handelen en dat u uw afschot behoorde te melden conform de vastgestelde procedures. Immers u bent een jager met ruim 40 jaar ervaring en u bent verdienstelijk secretaris geweest van de

WBE Zuid-Oost Veluwe. Daarnaast ben ik van mening dat het feit dat de rechtbank niet vermog in te zien welk belang u erbij zou hebben gehad om uw afschot niet op de geëigende wijze te melden, er niet toedoet. Het was heel wel mogelijk geweest dat de jachtcombinatie een damhert teveel zou hebben afgeschoten, omdat de jachtcombinatie helemaal niet op de hoogte was van het feit dat u reeds een damhert had afgeschoten. Een absolute nalatigheid uwerzijds. Te meer nu u zelf meerdere malen heeft aangegeven dat u eenvoudigweg vergeten bent uw afschot aan te melden, omdat - naar uw zeggen - de week na het afschot erg hectisch was en u op het punt stond een maand naar Suriname te gaan.

3. Besluit:

Alle feiten en omstandigheden in aanmerking nemend, in het bijzonder de uitspraak van de rechtbank van 19 juli 2006, heroverweeg ik mijn beslissing van 31 augustus 2005 en verklaar ik uw bezwaar van 25 september 2005 gegrond. Concreet houdt dit in dat ik ten onrechte uw jachtakte bij besluit van 31 augustus 2005 heb ingetrokken. Tegelijkertijd stel ik vast dat u naar mijn mening, nalatig bent geweest te doen wat een goed jager betaamt bij de uitoefening van de jacht, omdat u uw afschot niet direct (ruim drie maanden na het afschot) conform de afgesproken procedure aan alle betrokkenen alsmede middels de inzending van de meldingskaart heeft gemeld. Ik wijs u er nadrukkelijk op dat ik voornemens ben uw jachtakte in te trekken, indien wordt vastgesteld dat u zich opnieuw schuldig maakt aan handelingen die in strijd zijn met wat een goed jager betaamt bij de uitoefening van de jacht."

6. Klachtenprocedure

Op 12 mei 2007 diende verzoeker een klacht in over de toonzetting van dit besluit.

Hij schreef hierover dat in de beslissing op bezwaar was vermeld dat hij eenvoudigweg was vergeten om het afschot aan te melden. Dat was niet juist, en bovendien onnodig grievend. Ook stelde de korpschef de beslissing van de rechtbank ter discussie.

De hoofdoorzaak van de omissie, die hij onmiddellijk had hersteld nadat hij die zelf had ontdekt, had een gegronde reden. Begin september 2004 was de begrafenis van een dierbare vriendin, mevrouw Ma., de echtgenote van zijn jachtvriend Ma. (de vader van medejager Ma). In dezelfde week (op 2 september) in 1998 was zijn echtgenote in hun eigen huis vermoord. Van deze moord was hij aanvankelijk beschouwd als verdachte. Dit was een traumatische periode geweest. Bovendien vertrok hij twee dagen na de begrafenis van mevrouw Ma. voor een maand naar Suriname. Zijn reactie in een rouwproces als achtergrond van de omissie, werd door K. en V. terzijde geschoven. Zij weigerden zijn uitleg op te nemen.

Ook was het niet zo dat er een damhert te veel geschoten had kunnen worden door de combinatie. Het afschot van de damherten was ieder jaar weer moeilijk te verwezenlijken en bleef ver beneden de geplande hoeveelheid. Daarom zou de WBE het geen enkel probleem hebben gevonden indien in dit terrein, waar veel landbouwschade optrad een stuk meer geschoten zou zijn. Waar de WBE wel bezwaar tegen heeft is als er herten worden geschoten waar geen vergunning voor bestaat, zoals B. en Ma. hadden gedaan.

Het moest voor de politie duidelijk zijn geweest dat B. en Ma. beiden een damhert hadden geschoten waarvoor geen vergunning was verleend. Dit was een overtreding van een heel andere orde dan het niet op tijd afmelden van een wel correct geschoten damhert. De politie had daar niets mee gedaan. Het besluit van de korpschef was correct. De beoordeling en de toonzetting was echter van een ongekende gelijkhebbigheid die hij als onnodig grievend ervoer. Een nieuw besluit, maar dan met meer oog voor de ware feiten en met minder oog voor het afdekken van menselijke fouten in de eigen organisatie, zou volgens hem gerechtvaardigd zijn.

De klachtrapportage van de politie van 27 juli 2007

Op 27 juli 2007 maakten de klachtbehandelaars de volgende klachtrapportage, waarin was vermeld:

A. Verzoekers klacht.

Deze was als volgt geformuleerd:

1. de politie Gelderland-Midden heeft zich tegenover verzoeker niet gedragen zoals het in een fatsoenlijke rechtsstaat betaamt;
2. daardoor is verzoekers levensvreugde ernstig aangetast;
3. verzoeker constateert in eerste instantie misbruik van macht en later "pesten";
4. verzoeker wil dat aan de afdeling bijzondere wetten opdracht wordt gegeven dat zijn naam officieel en schriftelijk wordt gezuiverd.

B. Het gesprek van verzoeker met de klachtbehandelaars op 12 juli 2007.

C. Het gesprek van betrokken ambtenaren K. en V. met de klachtbehandelaars op 25 juli 2007.

D. Het klachtadvies.

In het klachtadvies was het volgende vermeld over de klachten:

1. de politie Gelderland-Midden heeft zich tegenover verzoeker niet gedragen zoals het in een fatsoenlijke rechtsstaat betaamt.

Uit de stukken en het klachtonderzoek was niet gebleken dat de politie zich onfatsoenlijk had gedragen. Uit niets bleek dat zij in strijd met de normen en waarden hadden gehandeld.

2. daardoor is verzoekers levensvreugde ernstig aangetast.

Dit is een beleving van verzoeker. Het was niet aan de klachtbehandelaars om daarover een oordeel te geven.

3. verzoeker constateert in eerste instantie misbruik van macht en later "pesten";

Uit het onderzoek zijn geen feiten en/of omstandigheden gebleken die een dergelijke constatering bevestigen. De betrokken politieambtenaren waren medewerkers met ruime beroepservaring en een goede staat van dienst.

4. verzoeker wil dat aan de afdeling bijzondere wetten opdracht wordt gegeven dat zijn naam officieel en schriftelijk wordt gezuiverd.

Het OM heeft de twee strafzaken geseponeerd. Daardoor kan de schuld of onschuld van verzoeker niet worden vastgesteld. In het bedrijfsprocessensysteem (BPS) van de politie komen deze twee zaken voor. Het betreft hier louter administratief vastleggen van gegevens.

De eindconclusie was dat de klacht niet gegrond was.

De verdere klachtafhandeling

Op 1 augustus 2007 berichtte de chef van district Arnhem-Veluwezooam dat hij er van uitging dat met het klachtgesprek en de uitleg de klacht voldoende aandacht had gekregen en dat hij de klacht als afgedaan beschouwde.

Op 2 augustus 2007 liet verzoeker weten dat hij het hier niet mee eens was. Hij had een serieuze klacht ingediend, en hij wilde een serieuze behandeling daarvan.

Hij zond diezelfde dag een brief aan de korpsbeheerder met het verzoek de politie te corrigeren om de klachtenprocedure geen loos instrument te laten zijn. Hij vond dat de klachtbehandeling paste bij de wijze waarop de politie hem in het verleden had bejegend.

Op 13 augustus 2007 berichtte de secretaris van de klachtencommissie aan verzoeker dat op 23 oktober 2007 de hoorzitting zou plaatsvinden.

In een nota voor deze hoorzitting gaf verzoeker zijn standpunt weer.

Het advies van de klachtencommissie van 1 november 2007

Op 1 november 2007 verstrekte de klachtencommissie advies aan de korpsbeheerder.

De klachtencommissie ging uit van de formulering die de politie van de klacht had gemaakt. Het verslag van de hoorzitting is opgenomen in het advies.

In het verslag van de hoorzitting is onder meer het volgende vermeld:

- K. verklaarde over de eerste strafzaak dat verzoeker aan niemand had verteld dat hij een damhert had geschoten. K. kon niet begrijpen dat iemand dat vergat. De tweede strafzaak was gemeld door B. Dit was een uitvloeisel van een groot onderzoek naar stroperij. De volgorde was misschien wat onlogisch maar had niets te maken met pesterij.

- V. verklaarde dat door dit tweede onderzoek niet direct een nieuw besluit kon worden genomen over de jachtakte. Na het sepot van deze zaak kon verzoeker zijn jachtakte terugkrijgen.

De klachtencommissie gaf in het advies aan dat het te ver ging om er van uit te gaan dat sprake zou zijn van misbruik van macht door de politie. Wel was sprake geweest van een zekere vooringenomenheid van de politie richting verzoeker, zodat de commissie adviseerde om de klacht gedeeltelijk gegrond en gedeeltelijk ongegrond te verklaren.

Er was sprake van een aantal toevalligheden waardoor bij verzoeker de indruk kon ontstaan dat de zaak was getraïneerd, bijvoorbeeld door acht maanden te wachten met het gevolg gegeven aan een rechterlijke uitspraak. In de beslissing tot intrekken van de jachtakte wordt met geen woord gerept over het tweede onderzoek, zodat dit geen grond kan zijn om te wachten met een reactie op het bezwaar.

De toonzetting van de brief van 24 april 2007 versterkte bij de commissie de indruk dat men zich bij de politie enigszins verongelijkt heeft gevoeld en zich als een slecht verliezer heeft gemanifesteerd. Ook op dit punt adviseerde de commissie de klacht gedeeltelijk gegrond te verklaren. Het kon niet anders zijn dan dat het vorenstaande verzoekers levensvreugde enigszins had aangetast.

De klachtencommissie zag geen aanleiding om opdracht te geven om verzoekers naam officieel en schriftelijk te zuiveren, ook al omdat een rechtstreeks verband tussen de houding van de boa's tegenover verzoeker niet tot K. was te herleiden en niet was aangetoond.

De klachtencommissie adviseerde de klacht gegrond te verklaren voor zover sprake was geweest van vooringenomenheid en aantasting van verzoekers levensvreugde en voor het overige ongegrond te verklaren.

Het oordeel van de korpsbeheerder van 27 mei 2008

Op 27 mei 2008 gaf de korpsbeheerder een oordeel over de klacht.

De korpsbeheerder besloot onder meer het volgende:

"1. In het onderhavige geval is geen sprake van een zekere vooringenomenheid door de politie, laat staan dat er sprake zou zijn van misbruik van macht. Ik ben van mening dat er geen sprake is van een aantal "toevalligheden" waardoor bij u de indruk zou kunnen (hebben) ontstaan dat de zaak is getraineerd. Wat betreft het acht maanden geen gevolg geven aan de uitspraak van de rechtbank door de korpschef, constateer ik dat uw raadsman op de hoogte is gehouden van het feit dat er mogelijk een tweede (strafbaar) feit door u zou zijn begaan in relatie met het verstrekken van een jachtakte en dat hij in kennis is gesteld van het feit dat in afwachting van dit tweede onderzoek de beslissing op bezwaar zou worden genomen. Op 18 december 2006 heeft het OM bericht dat u niet verder vervolgd zou worden. Vervolgens heeft e-mailcontact plaatsgevonden tussen een vertegenwoordiger van de politie Gelderland-Midden en uw raadsman (laatste contact dateert van 26 februari 2007) waarbij is aangegeven dat u "per direct voor het komende jaar uw jachtakte weer via de voor u gebruikelijke kanalen" kon aanvragen. (...)

Door de korpschef is erkend in zijn verweerschrift van 25 april 2007 aan de rechtbank dat het hierna te lang had geduurd voordat de uiteindelijke beslissing op bezwaar (24 april 2007) is genomen. (...) Onomstotelijk staat voor mij echter vast dat (...) u (...) op de hoogte was gesteld van het feit dat u voor het nieuwe jachtseizoen opnieuw een jachtakte kon aanvragen. Ik deel het oordeel van de commissie dan ook niet dat u hieruit zou kunnen afleiden dat bij de politie sprake is van vooringenomenheid tegen uw persoon. In tegenstelling tot de commissie ben ik gezien het bovenstaande van oordeel dat uit het feit dat het tweede onderzoek in de beslissing op bezwaar op 24 april 2007 niet is genoemd, niet een mogelijke vooringenomenheid van de politie is af te leiden. Overigens bestrijd ik uw visie dat het tweede onderzoek pas zou zijn gestart na de uitspraak van de bestuursrechter van 19 juli 2006. Ik kan zonder meer schriftelijk aantonen dat het onderzoek in volle omvang bezig was ten tijde van bovengenoemde uitspraak van de rechtbank. Ik acht dit klachtonderdeel dan ook ongegrond.

2. In het besluit van 24 april 2007 is de meermalen genoemde uitspraak van de rechtbank Arnhem volledig gerespecteerd door de korpschef. De rechtbank heeft aangegeven dat vast is komen te staan dat u uw afschot niet direct conform de afgesproken procedure aan alle betrokkenen evenals middels de inzending van de inzendingkaart heeft gemeld. De rechtbank heeft vastgesteld dat alleen al dit feit voldoende grond is om tot het oordeel te komen dat u nalatig bent geweest te doen wat een goed jager bij de uitoefening van zijn jacht betaamt. De rechtbank heeft vervolgens aangegeven dat de korpschef op zich de bevoegdheid had om de jachtakte van klager in te trekken, echter dat - op grond van een redelijke belangenafweging - een waarschuwing wellicht eerder voor de hand had gelegen.

En dat laatste nu heeft de korpschef gemotiveerd besloten. Ik kan mij dan ook in het geheel niet vinden in het advies van de commissie dat de politie met dit besluit de indruk wekt dat "men "zich verongelijkt voelt en dat de politie zich als een slecht verliezer manifesteert. Ook dit onderdeel van de klacht acht ik dan ook ongegrond. Evenals de commissie zie ik geen aanleiding om uw naam officieel en schriftelijk te zuiveren."

Verzoekers brief aan de politie van 30 mei 2008

Verzoeker was het niet eens met het oordeel van de korpsbeheerder.

Hij schreef op 30 mei 2008 aan de korpsbeheerder, de burgemeester van Arnhem onder meer het volgende:

De politie wilde niet horen dat misbruik was gemaakt van macht en dat de politie daarna was overgegaan tot het traineren van de zaak, hij noemde dat pesterij.

Toen voor de rechter was gebleken dat de argumenten van de politie niet opgingen voor het intrekken van de akte, was de politie een tweede onderzoek gestart. Hij vond de reden voor dit tweede onderzoek vergezocht, en hij vond het jammer dat de officier van justitie de zaak had geseponeerd. Hij had graag de onzin waarvan dit onderzoek uitging voor de rechter uitgezocht willen zien.

De korpsbeheerder had in het oordeel veel aandacht besteed aan de communicatie, alsof het daardoor logisch was dat de politie een gerechtelijk bevel acht maanden laat liggen, en pas besluit nadat hij daar via de rechter op heeft moeten aandringen. Ook had de korpsbeheerder de beslissing op bezwaar van 15 december 2005 verwisseld met de beslissing op bezwaar van 24 april 2007, om daarna de conclusie te trekken het niet eens te zijn met de commissie.

De rechter had in de uitspraak van 19 juli 2006 inzake de intrekking van de jachtakte geconstateerd dat het meer voor de hand had gelegen om een waarschuwing te geven in plaats van de akte in te trekken, waarna hij de zaak naar de politie had teruggewezen om een nieuw beslissing op bezwaar te nemen.

Verzoeker achtte het antwoord van de korpsbeheerder slecht onderbouwd en arrogant na het onzorgvuldig en later gebleken onterecht intrekken van zijn jachtakte, na twee processen, na het negeren (in elk geval traineren) na een tweede onderzoek, dat de zaak vertraagde. Bovendien had hij de rechterlijke beslissing ook weer via een proces moeten afdwingen.

Ook had er geen onderzoek plaatsgevonden naar de invloed van twee politieonderzoeken op de houding jegens hem van de WBE, boa's en de VVV.

De korpsbeheerder had geen aandacht geschonken aan de ongelijke behandeling.

Verzoeker gaf verder aan dat T., met steun van B., toen nog zijn jachtcompagnons, een klacht hadden ingediend wegens diefstal van wild en smaad. De politie richtte het onderzoek vervolgens niet op die klacht maar op stroperij. De argumenten van de politie waren dezelfde als die van T., die verzoeker eerder beschuldigde van stroperij. Daarom dacht verzoeker dat de politie was gestuurd. De politie had de jachtakte ingetrokken zonder aandacht te schenken aan zijn zienswijze en had op de klacht geen vervolging ingesteld. Zijn jachtakte bleef echter ingetrokken. Hij vond dit niet integer.

Uit twee argumenten in het politiedossier bleek dat de argumenten voor het intrekken niet valide waren. Hij vond dit optreden evenmin integer.

7. De Koninklijke Marechaussee

Verzoekers brief van 19 maart 2007 was doorgezonden aan de KMar, omdat zijn klacht ook het optreden van B. betrof.

Op 18 juli 2007 vond een klachtgesprek plaats. Op 20 en 23 juli 2007 gaf verzoeker een telefonische toelichting op zijn klacht.

Op 27 juli 2007 verwoordde de KMar verzoekers klacht als volgt:

- 1. Er was sprake van een ongeoorloofde belangenverstrengeling als gevolg van de toezichthoudende taak op de milieuwetgeving van B. en zijn privé-activiteiten als jager op hetzelfde terrein.
- 2. De veelvuldige contacten van B. in het kader van zijn werkzaamheden als lid van de jachtcombinatie en als bijzonder opsporingsambtenaar bij de politie met T. en politieambtenaar K. zijn de oorzaak geweest van de vervolging. B. had in de contacten met T. en K. niet mogen verwijzen naar mogelijke overtredingen van de milieuwetgeving. B. was immers zowel opsporingsambtenaar bij de KMar als bij de politie.
- Ook was verzoekers brief van 3 september 2005 aan de commandant van de brigade KMar Arnhem niet beantwoord. Hiervoor bood KMar zijn verontschuldigingen aan. De inhoud van deze brief werd bij de klachtbehandeling betrokken.
- Daarnaast wilde verzoeker van alle blaam gezuiverd worden bij bepaalde Defensie-eenheden. Deze vielen echter buiten de competentie van de KMar. De KMar zou echter trachten een bemiddelende rol te vervullen.

Op 28 augustus 2007 zond de KMar de klachtrapportage aan de Commandant van de KMar.

Bij deze klachtrapportage bevond zich een verweer van B. van 21 augustus 2007.

Hierin had B. onder meer het volgende verklaard:

- Hij was niet werkzaam als jachtopzichter op de militaire terreinen.
- Hij had niemand van het onderzoek op de hoogte gesteld dat hij op 10 september 2004 het ontweidseel had gevonden. De enige die kon vermoeden dat er een onderzoek liep was Be., omdat hij erbij was toen het was gevonden. Hij wist niet wat de reden was van verzoeker om alsnog het hert af te melden. Hij had later van Ma. gehoord dat Be. in december 2004 tegen verzoeker had gezegd dat B. verzoeker verdacht van het stropen van een damhert. Mogelijk was de opmerking van Be. de reden dat verzoeker het hert alsnog had afgemeld. Hij had de zaak overgedragen aan de politie.

Juist verzoeker had door het geval met het hert het belang van het faunabeheer in gevaar gebracht.

- Op 12 januari 2005 had hij een brief ontvangen van de WBE waarin stond dat het bestuur unaniem van mening was dat het niet melden van het hert door verzoeker op een misverstand berustte en niet op kwader trouw. Het bestuur had hem en T. gevraagd om de situatie uit te leggen, maar dat hadden zij geweigerd. Hij vanuit zijn functie en T. om zijn eigen redenen. Daarom waren niet alle feiten aan de orde gekomen. Hij achtte de brief van de WBE niet relevant.

- Op 24 oktober 2005 had hij van Ma. een brief ontvangen, gericht aan de politie en geschreven door verzoeker. Verzoeker wilde dat Ma. die brief zou ondertekenen, maar dat had Ma. niet gedaan. Hij had deze brief als bijlage bijgevoegd. Hierin was onder meer vermeld dat (de schrijver, bedoeld Ma.) op 13 april 2005 niet zo zeker had moeten verklaren dat alle wildmerken nog aanwezig waren.

- Verzoeker had zijn toegangsbewijs tot de Oranjekazerne niet teruggegeven aan T. T. had op 29 april 2005 aan de KMar, Dienst Domeinen, geschreven dat verzoeker geen deel meer uitmaakte van de jachtcombinatie. In de toestemming voor de grondgebruiker was vermeld dat deze onlosmakelijk met de jachthuurovereenkomst was verbonden.

T. had enige tijd daarna verzoeker van het terrein van de Oranjekazerne zien komen. T. was daarop naar de wacht gegaan en had gevraagd wat de reden was van verzoekers bezoek. De wacht had verteld dat verzoeker bezig was geweest met faunabeheer.

T. had daarop contact opgenomen met de commandant en had hem meegedeeld dat verzoeker geen deel meer uitmaakte van de jachtcombinatie en daarom niets meer op de Oranjekazerne te zoeken had.

Nader onderzoek had uitgewezen dat verzoeker tot 21 juli 2005 gebruik had gemaakt van het toegangspasje ten behoeve van de jacht. Er was niet gebleken wat verzoeker had gedaan op de Oranjekazerne.

Het oordeel van de Commandant van de Koninklijke Marechaussee van 15 november 2007

De Commandant van de Koninklijke Marechaussee verklaarde de klacht op 15 november 2007 ongegrond.

Hij verwees daartoe naar het advies van de klachtencommissie Politietaken Koninklijke Marechaussee van 7 november 2007. Dit advies houdt onder meer het volgende in:

De klachtencommissie ging uit van de klachten zoals die op 27 juli 2007 waren geformuleerd. Verzoeker had afgezien van een hoorzitting.

De klachtencommissie was tot de volgende bevindingen gekomen.

Over de werkzaamheden van B. bij de Koninklijke Marechaussee en de politie Gelderland-Midden:

- B. was als medewerker Bureau Recherche Ondersteuning (BRO) werkzaam bij de KMar. Zijn neventaak was milieucoördinator. Bij deze werkzaamheden is het van groot belang om een goed netwerk te hebben. Daarom had hij binnen zijn netwerk veelvuldig contact met onder andere personen bij de politie, Divisie Executieve Ondersteuning, afdeling Milieu. Deze samenwerking was noodzakelijk vanwege het feit dat met name op grote schaal stroperij plaatsvond.

- In zijn privé-tijd had B. als hobby "natuurtoezicht en Beheer". Sinds 1992 maakte hij deel uit van een jachtcombinatie met T., verzoeker en Be. T. huurde van de Dienst der Domeinen gronden in gebruik bij het Ministerie van Defensie. Daarnaast had de Dienst der Domeinen grondgebruikersverklaringen op naam verstrekt aan de jachthouder en deelnemers op naam voor beheer en schadebestrijding. Ook ontvingen de jachthouder en deelnemers grondgebruikersverklaringen van omliggende landbouwgronden, niet in gebruik bij het Ministerie van Defensie.

- Van 2002 tot 2007 was B. als jachtopzichter in dienst geweest bij de WBE Zuidoost Veluwe. B. was niet ook als jachtopzichter werkzaam op genoemde militaire oefenterreinen.

- B. had vanuit zijn functie als milieucoördinator bij de KMar een tweetal onderzoeken opgestart waarbij verzoeker als verdachte was aangemerkt ter zake overtredingen van de Flora- en Faunawet.

Over het eerste onderzoek:

- In dit onderzoek werd verzoeker ervan verdacht dat hij op 10 september 2004 het afschot van een hert niet op juiste wijze had afgemeld, geen loodje had gebruikt (verplichte

methode/gebruik bij de jacht) en heimelijk het ontweidse van een damhert had verstoet. Op 19 december 2004 had verzoeker alsnog aan T. gemeld dat hij was vergeten het hert af te melden. Niet was uitgesloten dat hij dit had gedaan omdat hij wist dat er een onderzoek liep naar aanleiding van het aantreffen van het ontweidse. T. had B. ingelicht naar aanleiding van het gesprek dat hij had gevoerd met T. op 19 december 2004.

- Verzoeker stelde dat de WBE hem op 12 januari 2005 op de hoogte had gesteld van het feit dat het bestuur van de WBE unaniem van mening was dat na gehoor van alle partijen bovenstaande op een misverstand moest berusten en dit niet te kwader trouw was geschied. B. had hierover gezegd dat zowel hij als T. desgevraagd hadden geweigerd uit te leggen aan het bestuur wat er gaande was. B. kon geen mededelingen doen vanwege de kennis die hij had verkregen vanuit zijn functie als milieucoördinator bij de KMar. Bij het bestuur bestond daardoor geen volledig beeld van de zaak. Op het moment dat was gebleken dat verzoeker als verdachte was aangemerkt, had B. in verband met de objectiviteit het onderzoek overgedragen aan de politie.

Over het tweede onderzoek

- Dit onderzoek betrof een zaak waarin op 22 augustus 2005 een getuige had aangegeven dat hij verzoeker ongeveer anderhalf jaar eerder het ontweidse van een hert had zien begraven op een heimelijke plek. Verzoeker werd ervan verdacht dat hij niet op een juiste wijze het afschot van een tweetal herten had afgemeld in of omstreeks december 2003. Voorts was gebleken dat verzoeker niet over de gebruikerstoestemming van de jachthouder beschikte en dat hij het ontweidse op een heimelijke plek had begraven. Vanwege de objectiviteit was ook dit onderzoek overgedragen aan de politie.

- Over de verklaring van B.:

B. had verklaard dat hij als toezichthouder en algemeen opsporingsambtenaar gehandeld had zoals hij dat betaamde te doen. Hij was het conflicterende belang niet uit de weg gegaan. Hij had zakelijk en privé altijd gescheiden gehouden. Hij had weliswaar vanuit zijn toezichthoudende taak onderzoeken opgestart, maar hij had die vanwege de objectiviteit overgedragen aan de politie.

B. had T. niet op de hoogte gebracht van vermeende overtredingen. Verzoeker had T. zelf op de hoogte gesteld. Hij was sinds 1992 lid van de jachtcombinatie. Verzoeker was in de combinatie één van de voorgangers die hem het vak had geleerd. De precisie waarmee dit plaatsvond was een toonbeeld binnen de WBE. B. was mede door verzoeker aangesteld als jachtopzichter.

De klachtencommissie kwam tot de volgende overwegingen:

Klachtonderdeel 1

- B. had tijdens zijn functioneren als milieucoördinator ten tijde van zijn aanstelling bij BRO tevens activiteiten in zijn privé-tijd als jager verricht. De terreinen waarop hij jaagde omvatten mede de Arnhemse Heide, een militair oefenterrein. Dit terrein was tevens het terrein waarop B. als ambtenaar van de KMar bevoegd was om opsporings-bevoegdheden met betrekking tot overtredingen van de Flora- en Faunawet uit te oefenen.

- Deze samenloop van activiteiten kon in bepaalde gevallen een ongewenste belangenverstrengeling vormen. Het was niet uit te sluiten dat B. uit hoofde van zijn algemene opsporingsbevoegdheid bepaalde bekende personen of zichzelf bewust zou kunnen bevoordelen of de schijn hiervan op zich zou kunnen laden. B. was betrokken geweest bij twee strafrechtelijke onderzoeken jegens verzoeker. Hij had in beide zaken na overleg besloten om het gehele onderzoek over te dragen aan de politie. Dit betekende dat B. zelf zeer bewust de mogelijke gevaren van een belangenverstrengeling had ingezien. Op het moment van overdracht stond de uitkomst van het strafrechtelijke onderzoek nog niet vast. Daarom kon niet worden gezegd dat er bij de bewuste onderzoeken sprake was geweest van belangenverstrengeling.

- De contacten die B. heeft gehad met T. en met politieambtenaren behoren tot zijn normale werkrelaties gezien de functies die hij vervulde bij de politie en de KMar. Hij heeft met het onderhouden van deze contacten niet onbehoorlijk gehandeld.

Klachtonderdeel 2

Uit het klachtonderzoek was niet gebleken dat B. vanwege uitspraken richting T. of K. een onderzoek jegens verzoeker was gestart. B. heeft zijn bevoegdheden als buitengewoon opsporingsambtenaar bij de politie niet uitgeoefend bij de strafrechtelijke onderzoeken jegens verzoeker.

De klachtencommissie achtte beide klachtonderdelen ongegrond. De Commandant nam dit advies over in zijn oordeel.

Verzoekers brief van 19 november 2007

Verzoeker was het niet eens met het oordeel van de Commandant. Hij schreef onder meer hierover het volgende.

- Bij klachtonderdeel 1. was zijn klacht dat B. de jacht uitoefende op een militair terrein waar hij ook toezicht had op overtredingen van de Flora- en Faunawet. Verzoeker vond het merkwaardig dat een opsporingsambtenaar toegelaten werd toezicht te houden op zijn eigen mogelijke overtredingen van de wet.

- De klacht betrof ook dat B. uit deze positie twee onnodige onderzoeken was gestart waarmee hij de belangen van zichzelf en van T. behartigde. De commissie ging uit van het correct overdragen van de onderzoeken aan de politie. Daarmee werd de aandacht van de

klacht afgeleid.

- Natuurlijk behoorden de contacten van B. met de politie tot de normale werkrelatie. Maar dat betekende ook dat op een oneigenlijke manier de contacten gebruikt konden worden voor eigen belang. De commissie had dit niet onderzocht, terwijl de commissie wel vond dat niet onbehoorlijk was gehandeld.

- Daarom vond hij dat de klacht niet naar behoren was onderzocht.

Verzoeker voegde als bijlage bij zijn brief van 19 november 2007 een brief van 3 september 2005 aan de KMar. In deze brief meldde verzoeker dat B. vier maal verzoekers volkomen normale aanwezigheid op of bij Defensie terreinen aan de orde had gesteld bij de betreffende instanties. Daarbij werd meer dan eens vermeld dat, hangende een strafrechtelijk onderzoek, verzoekers aanwezigheid daar ontoelaatbaar was. Het leek erop alsof B. bezig was met een persoonlijke vendetta, en daar de KMar voor gebruikte.

Verzoeker noemde nog als voorbeeld dat hij zijn bijenvolken op de Arnhemse Heide had bezocht en na afloop langs de beheerder op de schietbaan was gereden om te rapporteren over de stand van zaken. Daarbij was hem koffie aangeboden. Later was B. daar ook aanwezig. De week er op had de KMar de beheerder van de schietbaan gebeld dat het niet langer kon worden toegestaan om verzoeker met koffie te ontvangen bij de schietbaan. Later die dag was B. langsgesproken en had de beheerder gedreigd dat, indien hij hier geen acht op zou slaan, dit het vertrouwen van de KMar in zijn persoon ernstig zou schaden en dat dit van invloed zou kunnen zijn op zijn verdere carrière bij Defensie, aldus verzoeker.